

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 02/2006

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса 06.06.2007. године

НАСТАВЉЕНО 06.06.2007. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 09,30 ЧАСОВА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Миољуб Виторовић,**
- **Пуномоћници оштећених адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **Присутни су и оптужени Митровић Радослав, Репановић Радојко, Јовановић Ненад, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад, Петковић Мирослав, Петковић Зоран и Папић Рамиз.**
- **Присутни су и браниоци оптужених адвокати: Мирјана Несторовић, Игор Исаиловић, Вељко Ђурђић, Владица Васиљковић, Татомир Лековић, Фолић Горан, Милан Бирман и Палибрк Драган.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци? Трбољевац Станко, јел ту? Хоћете увести сведоке. Да, само да констатујемо да су присутни.

Присутни су и сведоци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, Трбољевац Станко, Мирослав Крстић, приђите, Мирослав Крстић, Ви сте, добро. Казии Крунислав. Добро, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека остане само Трбољевац Станко. Ви сте тражили да будете саслушани први. Добро. Ја бих вас молила да сведоке одведете у просторију предвиђену за сведоке.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша сведок Трбољевац Станко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је уствари?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево, Тужилаштво је од породице Бериша добило диск сниман кад је грађена кућа, ову коју ми помињемо, бела кућа, кућа ОЕБС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па се види са те куће и околина, види се црква, види се Тржни центар, види се аутобуска станица, види се звоник, па може да користи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, предајте то па ћемо ми нарезати и доставити и браниоцима. Хвала.

Констатује се да је заменик тужиоца за ратне злочине предао суду диск Сува Река '94.

Сведок СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Трбољевац, добар дан.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позвани сте у својству сведока. Најпре ћу узети Ваше личне податке. Ваше Име и презиме је?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја, Трбољевац Станко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Љубомира. Рођен 01.01.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: 1941. године. У село Крушево, општина Лепосавић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште је, где?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Од 1965. године примљен сам у службу милиције и радио сам у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви по занимању, шта? Пензионер?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Пензионер је сада. Радио сам до '90. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у својству сведока позвани и дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Ви нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле не смете нам ништа о предмету прећутати, значи све што знате, о такозваном случају Сува Река, о страдању породица Бериша, дужни сте да нам испричате. Као сведок дужни сте да положите заклетву, па ћу Вас замолити да прочитате овај текст заклетве који се налази испред Вас. Јел видите?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Добро, добро, ту је, ту је. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Ви сте били саслушани код истражног судије, испричајте нам да ли Вам је нешто познато како је страдала породица Бериша у Сувој Реци?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Види, ја не могу да кажем ништа о томе. Ја сам '90. године, '91. године отишо сам у пензију, према томе, ја за време рата, док је био рат, ја нисам из куће излазио. Како је сад дошло до тога да ја будем сведок, не знам. А ја уопште нисам присутан тад био ту нити знам о томе. Како сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Ви сте били полицајац, јел тако?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да, до '90.-'91. ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ОУП-у Сува Река?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: У Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте и живели? Где Вам је кућа?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: У стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стану сте живели, где, јел можете да нам кажете отприлике?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Стан сам имао код Дома здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Дома здравља?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Дома здравља, кула, зграда, на петом спрату, горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците, Ви знате када је почело бомбардовање, јел тако? Општепознато 24. марта '99. године, да ли се сећате где сте били те вечери када је објављено бомбардовање?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код куће сте били?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Код куће сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте да ли је било неких акција током марта месеца, да ли су се спроводиле некакве акције, да ли је било пуцања, да ли је било страдалих?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не могу то да кажем када нисам нешто видео, оно што није, није а сад пуцало се, бомбардовање је било и баш у близини моје зграде, можда једно и педесет метара, једног дана, не сећам се, то је било после подне, око три и нешто, био сам ручак, на ручку са ћерком и са супругом и унука мала, реко ајде пошто смо ручали да изађемо, само што сам изашо са унуком малом оно је ударила у зграду и један хотел, шта беше, то се срушило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то било отприлике?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Е сад, не могу датум, не знам тачно датум кад је било. Иначе, ту смо били па смо чак у моју зграду, пошто сам на пети спрат био, ми смо сви становали доле у приземље, у приземље смо били, као склониште било кобајаги, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел могуће да се не чује из Вашег стана ако је пуцање у Сувој Реци, ако се пуца, ако одјекују негде бомбе, да ли би се то чуло?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Бомбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли би се чуло?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не знам сад, зависи где је, како где.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја говорим само за Суву Реку, ако, да ли би се чуло?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: У реду. Разумем. Али је нисам становао, ја сам становао али кад је било бомбардовање, ја сам, морали смо, сви смо били бежали доле. И тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте бежали?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: У приземљу доле, у као, то је било катастар, у катастар, ту смо спавали, ту смо, све време ту смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа нисте чули, никакве акције?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је било мирно?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До бомбардовања?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек бомбардовање кад је било Суве Реке, то је једино што знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се бомбардовало?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Бомбардовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неких, да ли је било неких терориста у Сувој Реци?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Терориста, па сад види, ја што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Нисам излазио да ја видим па ево овај је ту, то не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да ли су биле неке терористичке акције, да ли је било, да ли је полиција реаговала, да ли је било настрадалих, да ли сте Ви чули? Не да ли је било сигурно него да ли сте Ви чули?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, вероватно да је а по причи овако, каже да су били, ја не знам, ја видо нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с ким сте то причали?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, комшије ту, тачно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, кад сте са комшијама, јел нешто, да ли Вам је неко од комшија нешто рекао, ако Ви нисте, па да ли сте чули од комшија да је неко страдао ту?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било ко страдао, било Албанац, Србин, да ли су комшије причале?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да, разумем, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да, да?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, кажем разумем шта хоће да каже. То је, види, ми кад изађемо напоље, чујеш понегде да пукне, пуца, да кажем али не знамо где, ко, одакле, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте Ви живели у Сувој Реци?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па од '65.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од '65. Јесте познавали породицу Бериша?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте све познавали?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па њега сам знао и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Овога, Беришу, Халиф Бериша, то му је брат, од овога Јашара Берише, Хаљит Бериша. Хаљит, он је брат од овога Берише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате шта се десило са њима? Да ли знате, уопште са том породицом Бериша, да ли су?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Па јел сте чули уопште да је та породица страдала?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Берише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је било масовно убиство породице Бериша?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Види, има њих Берише доста. Није само та једна породица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било за кога, јесте ли Ви чули да је страдала породица Бериша?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Страдала породица Бериша, јесте, да сам, чули смо. То сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Е сад, датум не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас датум, дајте, јел можете да се сетите јел то, у односу на почетак бомбардовања, када сте Ви чули, пошто то вероватно памтите?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја мислим да је ово за време бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било објављено бомбардовање?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана јел сте чули?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Тако нешто, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако. И шта сте чули?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да су настрадали те Берише, а ко је, шта је, не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зар Вас није интересовало, то су Вам комшије, кажете?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Нису они ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису Вам комшије али ту живите, у истом сте граду?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Није у истом, граду, исти град али мало даље су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али знали сте неке људе. Спомињете Јашара Беришу, да ли знате шта се са њим догодило?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Дакле, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате шта се догодило са Јашаром?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Чули смо да је погинуо а да ли је ово или други Берише који су били, ја не могу да знам, ја нисам био на лице места, шта знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на бензинској пумпи, ко је точио гориво?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па он је радио на бензинској пумпи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Пре рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: После, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте питали где је он?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не. Зашто да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то кад сте чули, тад кад сте чули да је настрадао, од кога сте чули, шта се причало, од кога је настрадао, ко га је?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: А не знам, части ми, од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему сте причали са Вашима?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Каже да, Берише каже, доста каже њих погинуло, а шта је, ко је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа није знао?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не, па нико се не креће. Слушај, ратно стање, то нико не може да иде, каже идем сад улицом, не. Сваки гледа да се склони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте први пут чули, ако сте уопште чули, када сте први пут чули о масовном убиству породица Бериша, када сте први пут чули?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули уопште?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па за време рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа даље нисте ни са ким разговарали о томе, који су то људи који су страдали?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ништа. Па, види, па не знам, ја први не знам. Кад ја нисам био на лице места па да кажем е овај је ту, овај је ту. Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате где је била смештена мисија ОЕБС?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не. То је било прије рата су дошли, ја сад, као безвезе, ја сад треба да се распитујем где ко који станује, где, то ме није интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас ништа то интересовало?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не. Зашто да ја питам, да каже а што се распитујеш, овако, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да ли, спомиње се нека велика бела кућа, да ли знате где је била та бела кућа? Хоћете само да погледате фотографију?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Бела кућа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате, од ових кућа било коју, ко је власник тих кућа, ко је живео ту, реците. Погледајте добро.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Чекај, чекај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер ипак знате неког из породице Бериша, зато инсистирам на томе, онда покажите где, да ли знате где су ти људи становали, кога знате? Помињали сте брата Јашаровог да знате, где станује? Знате, није Сува Река толико велики град да Ви не знате.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Чекајте. Овај станује иза општине, општина где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Позади општине, ту је имао кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овде на овом Рештанском путу јел знате, да ли је?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Рештанском? На Рештанском путу не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате никог?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате где је Занатски центар?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да, код бензинске пумпе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви одлазили до Занатског центра?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па ја, види, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања'

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Од почетка бомбардовања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте улазили некад?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не знам да ли сам једном случајно био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Јел, зашто, то је мало даље од мог стана, а шта ћу да идем ја уз улицу горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То једном када сте били, можда, када сте били једном, да ли сте нешто приметили, да ли се ту нешто дешавало?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Где, у Занатском центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Занатском центру?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Видиш, он је преко пута општине, Занатски центар, преко пута општине, одавде са леве стране а одозго кад се иде, десно и онда шта ћу у Занатски центар да идем ја, зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре бомбардовања?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Пре бомбардовања, док је било лепо време, мислим док је било слободе, све, то је сваки ишо. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате где је црква била и звоник?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да, близу станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Близу станице?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате да кажете шта је више, да ли је виши звоник или црква?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па ја мислим да је, ту су паралелно, ту су близу једна до друге биле, сад да ли је висок, сигурно има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док нисте пензионисани на којим пословима сте Ви били?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Служба милиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У служби милиције. Шта сте, били сте активни полицајац али шта сте радили?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Полицајац у дежурну службу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дежурне службе.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Позорна, патролна, све је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неке полиције још ту осим ове Ваше из Суве Реке, да ли сте имали прилике да видите тих дана, да ли сте уопште излазили из куће?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Када је, за време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка бомбардовања или током марта месеца, ето, хајмо да видимо тако, током марта месеца да ли сте имали прилике да идите?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, види, било је то, ни сам човек не зна ко је одакле дошо, јел да га питаш одакле си и како се зовеш, ћути, шта мисли, ни кога можеш да питаш за време рата еј како се зовеш ти или одакле си, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ништа не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: А шта ћу за то. Ја пензионер и кући седи, чувај децу и то ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Е, нема спавања, кад бомбардује узмеш дете и чекаш где ћеш се сакријеш, нема од тог ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јел познајете Репановић Радојка?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Мислим да је командир био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командир?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Командир је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јовановић Ненада?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Јовановић Ненада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не могу да се сетим, шта је он, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Чукарић Слађана? Не. Да ли знате ко је Нишавић Милорад?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Нишавић? Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Нишавић Милорад?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ми смо га звали Мишко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта је он био у то време?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Он је радио у Државној безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли је још неко био у Државној безбедности поред њега?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: За време рата, виђали смо се готово, имао је стан ближе доле мене, иначе овако да га сретнем, на посао, да ради, не, нисамто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте га виђали, како је био обучен, јел био у униформи, јел био у цивилу?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У цивилу је био?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете браћу Петковић, Мирослава и Зорана?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Познавао сам их. Познавао сам их. За време рата, нисам их видео уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте их видели уопште.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте знали Папић Рамиза?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Милиционер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Шабани Рамадан?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Шабани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули уопште? Не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Крстић Спира?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Крстић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крстић Спира?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Спира, да. Ако мислим на овог што ја мислим, да ли је он, он је у трговини радио, у трговини, чини ми се радио, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Трајковић Богољуб?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не могу да се сетим, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте испред Вас имате име и презиме заштићених сведока, ставите наочаре па погледајте, имате сведока «А», «Б» и «Ц», њихова имена и презимена немојте говорити.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да, да, разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, искључиво под псеудонимом, да ли познајете сведока «А»?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не могу да се сетим овако, по овијем не могу да се сетим, не знам јер то је осам година, дуго су, проблеми су и своји и кући и све могуће јел мене је супруга, и она болесна већ неколко, од рака, колко пута сам био за Београд овамо, па за Ниш, па то је, изгубио се сав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сведока «Б»?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не могу овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни сведока «Ц»?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не могу, не знам, не знам, цабе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Трбољевац, овде људи неки који су били саслушани у својству сведока, неки су Вас видели да сте били присутни кад се догодило то што се догодило у Занатском центру у пицерији, да сте Ви били присутни.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја ћу Вам овако рећи, Репановић Радојко, он је овако нама говорио: када се враћао, био је да обилази те пунктове, и када се враћао из Ћиновца дошао је до центра Суве Реке, да је чуо интензивну неку паљбу, да се пуцало, да је застао у граду, чекао да се то све смири, да је видео, да му је пришао Бобан, да је сањим разговарао, да је ту био и између осталог Ви, да сте били, каже: био је, најбоље сам уочио Трбољевац Станка, пошто је припадник полиције у пензији, да сте Ви били ту.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били ту?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како би он то Вас уочио?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га познајете.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Познаје и он мене и ја њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он Вас познаје и каже то је припадник полиције, да је у пензији, да је Вас најбоље уочио кад се то све дешавало.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ни случајно. Никад. Не. Оно што није, није, не могу да кажем да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Трајковић Богољуб, да ли знате, да ли Вам нешто говори то име?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Кажем не могу да се сетим уопште, Трајковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се ничега не сећате и никога не знате а од '65 године сте у Сувој Реци?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Види, Трајковићи су били, као презиме Трајковић, а сад ја не могу да се сетим који је јер то је осам година, изгуби човек из вида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истог тог дана Трајковић Богољуб, значи, то кад се догодило у пицерији наводи, каже: «камион се вратио, дошли су припадници цивилне заштите, био је присутан Јовановић Сава, Крстић

Спира, Трипковић Светозар, био је Александар а био је и Трбољевац Станко ту».

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Он је човек у годинама, тад нам је Бобан рекао немојте да утоварујете Ви, Ви сте уморни и онис у утоварили». Значи, док сте Ви ту били, док су била та сва дешавања, камион долази, ту је Бобан, дешава се нешто, Ви сте ту, долази цивилна заштита, Ви ништа не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја сам био у цивилној заштити али су мене одредили, пошто сам био на петом спрату, још за време кад су градили тај стан, они, није то одма оно звучну, за сигнал за узбуна или било за поплаве или пожаре или било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не ја Вам ово сад предочавам.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вас људи, људи Вас виде.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Цивилну заштиту, то су ме одредили да кад буде авиони да наилазе да притиснем дугме, пошто је близу мог стана било и само каже, они јаве телефоном у стан, буди каже ту кад треба да само пустиш сирену и то толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Кад ово бомбардовање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви били у цивилној заштити, кад је бомбардовање било?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: За време бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били сте у цивилној заштити?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да. Код куће. Нисам ја шта, никако нигде ишао нисам, само то су ме одредили јер пошто је било близу моје стана било, одма ту, јел то је намењено, за шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али код истражног судије нисте рекли уопште да сте били у цивилној заштити, баш на питање истражног судије Ви сте рекли. « Не, нисам био». Сад нам први пут говорите о томе?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па није, цивилна заштита али ја нисам ништа, никакву униформу носио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево сад сте споменули да сте ипак били у цивилној заштити, да сте.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, ја то сматрам да ако су ми рекли телефоном да то радим, да кажем притискам дугме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што тада нисте, код истражног судије, сматрали да треба тако да објасните као што сад кажете?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер сте баш на питање истражног судије: «Да ли сте били у цивилној заштити»? Ви кажете: «Не, нисам био, ја сам пензионер ама чист пензионер»?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: А ја сам хтео, ја не сматрам то, ако нисам активан, да учествујем у оно што би рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно сад што мене интересује, сад на страну то што сте рекли данас да сте били у цивилној заштити, мада код куће, сад ово ме интересује, зато што овде оптужени Репановић Радојко, значи, он тврди да је Вас видео, да Вас је уочио, Трајковић Богољуб тврди да Вас је видео, сведок Крстић Спира такође каже да Вас је видео: «код пицерије је био присутан и Трбољевац Станко». Значи, то су све људи којису Вас видели.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Извините, имам један приговор, председнице већа, не на ово Репановић што је рекао, то је рекао, него на ове сведоке друге. Јуче смо имали сведока Јовановић Саву који је рекао: Трбољевац Станко је био, на моје питање: где је радио и шта је радио, радио је у фабрици као радник. Значи, мислим да се ради о заблуди о личности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вам кажем. Господине Ђурђићу, Ви упорно прекидате док ја испитујем, упорно прекидате, нећу толерисати.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Не, ја приговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам сад, не можете да приговарате у току испитивања, не можете да приговарате.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: А када ћу да приговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад завршим онда могу да Вас.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Па Ви онда звршите и одете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По закону, кад завршим са испитивањем, Ви ћете онда да кажете које су примедбе.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Па тај приговор нема ефекта кад завршите ако су питања таква каква су, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, питам Вас за Крстић Спиру, ево, шта можете да кажете, он каже да сте Ви били присутни?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја њега видео нисам нити знам да је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је постојао још неки Трбољевац Станко?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један једини?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како, откуд Вас баш да нађу да кажу да сте били?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, зато што сам, чујеш, ја сам доле радио, познају ме, није да ме не познају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што баш да кажу да сте Ви били?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, што, што ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел видите сведока «Б».

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја не могу никоме да забраним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте ко је сведок «Б». И овај сведок каже да Вас је видео и сви опредељују, ту је био код пицерије.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «Б» даље каже: Трбољевац Станка не зна лично, чуо је само када су га звали Станко, Станко, а њему је том приликом било мука, повраћао је и није могао да ради. Значи, он прича, он је ту са људима који су дошли да товаре лешеве и каже да је Вас угледао и објашњава ситуацију да му је било мука, да је повраћао. Значи, не зна Вас лично али чује да људи спомињу Вас?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не знам, како то, шта је то. Ја знам себе да то нисам био и према томе, свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви у неким сукобима са тим људима, ево, конкретно са Репановићем, у каквим сте односима?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Добри смо увек били. Никад нисмо, нешто лоше, никад. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све ово што су ови сведоци навели то није истина, Ви нисте билиту, Ви ништа не знате?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Молим, ја говорим за себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, ово се претворило у неки други поступак а ја се надам да ће доћи нека времена кад ће и сведоци који, за које сумњамо да дају лажне исказе, бити пример неким другим сведоцима да то више никад не ураде. Па ето, извините што ће се ово сад претворити у нешто друго. Где је то дугме које сте Ви требали да притиснете?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: У зграду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Вашој згради?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: У мојој згради била је, на струју то. То је урађено још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На ком спрату?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: На петом. Ја сам становао на петом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте на петом?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: А та има излаз, има тераса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, колко сам схватио Ви сте од становништва први који сазнајете да је ваздушна опасност?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Нису то одмах мене постављали, да кажемо, било је и оне.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад су Вас поставили?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па, пошто сам, овај, у зграду ту, има, они су видели да то има ту да је исправно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад су Вас поставили?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: За време рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад за време рата, ако је почело 24. марта, кад сте ви добили задатак да притискате дугме?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Можда и априла, тачно не знам, тачно да могу да се сетим ја сад тачно кад је било, јел то није одма било, јел било оно друго се окреће, кад су, док нису видели да има то е онда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јесу ли Вас ангажовали у цивилној заштити кад је почело бомбардовање, кад је почео рат?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Кад је, не. Ја сам био у цивилу, нисам да сам негде ишао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А не, јесу ли Вас звали у цивилној заштити да дођете?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Где да дођем?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У општину, негде другде, у цивилну заштиту, да дођете да кажете добар дан, добар дан ево почео је рат, Ви имате та задужења или немате та задужења, јел Вас звао неко?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Бобан Вуксановић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, то Вас питам?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Бобан Вуксановић, он је становао у моју зграду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Јесте и ту би се срели, каже пошто, ајде каже пошто имамо каже ту, ту сирену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али кад је почео рат, 24. марта, 25. марта јел Вас, јел Вам реко нешто Бобан Вуксановић или неко други?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не, не, то је после, није одма тије дана, да кажем, кад је био рат, одма, ја кажем да је то прво било ручно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете, код истражног судије, кад Вас је питао колега Исаиловић, он почиње да Вас пита, па није завршио питање а Ви одговарате да нисте тамо били, сад ћу Вас подсетити. На страни 7, доле, последњи пасус: « Јесте ли можда били присутни код Занатског центра кад су утоварали неке», а Ви кажете, прекидате адвоката, браниоца, па каже: « Ма јок какви».

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Вам он каже: «Па, чекајте нисам завршио, да Вас питам», а Ви кажете: «Ма јок, нисам био, никако». Па како знате шта Вас пита?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па ово ме пита јел био код Занатског, види.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма, није Вас то питао, пита Вас јесте ли били присутни када се нешто дешавало, па нисте дозволили да заврши шта се дешавало. А Ви, пре него што је он завршио реченицу, Ви одговарате: Ма јок, какви. Питам Вас следећу ствар, кажете, нисте излазили напоље, били сте по подрумима а овде објашњавате, кад је погођена дизалица да сте се, да сте изашли са унуком да шетате па Вас је на сто метара то задесило, на сто метара од дизалице сте били кад је пала бомба. Како сад то Ви обавештавате о ваздушној опасности а шетате унука на сто метара од падања бомбе?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Види, то се пусти сирена прво, сирена се пусти јер ти идеш у заклон, сви иду у заклон е после тога ударило је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После чега?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Кад сирену пустиш, да кажем, пусти се сирена, људи се склоне у склоништа, наравно и ја идем, ја нећу да на пети спрат горе седим и онда кад смо завршило, ајде, иако је сирена, неко иде, неко не иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел има сирена да престане ваздушна опасност?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Е сад само мало, притиснеш и пустиш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел сте ишли да пустите па шетали унука или сте шетали унука пре него што сте притисли ваздушну опасност?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Видите, ваздушна опасност, притиснеш дугме, док ти притиснеш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумете Ви шта сам Вас питао? Ви добро разумете шта сам Вас питао. Само сам хтео да Вам покажем да смо Вас ухватили у томе што сте нам испричали, да то није истина. Немам више питања за таквог човека.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је запазио за време рата, бомбардовања, да ли запазио неке, у марту месецу, априлу, паљевине неке, да су запаљене неке куће, неке радње или тако нешто, у центру или околини, на Рештанском путу тамо?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Рештански је пут далеко од мене а било је паљевина, сигурно да је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону, да се снимите то што говорите.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да. Било је, сигурно да је било. Ја знам кад је, граната када је ударила у кућу једнога Албанца, преко реке, ту је река била, доле у сред куће ударила. Молим?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А јел било неке пљачке, овај, робе из радње, јел била отворена?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ја видо нисам. Ја видо нисам и нити сам мого да идем да пратим то, да кажем е ти си то, не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А добро, јесте ли приметили исељавање, неко озбиљније, Албанаца из Суве Реке?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Види, то је било исељавање, ко је, шта је, не знам, нарочито увече су ишли људи према Призрену доле а одакле су били, дал су из Суве Реке, дал су из Штимља или било ко, они су тијем путем требали да иду за Призрен. А докле су ишли, ја не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли знате ко је после Јашара радио на пумпи?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Није радио нико.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел није радила пумпа уопште?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Па није, ко да ради, не знам, не знам, ја кола.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јесте ли имали ауто?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, не знаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, изволите? Браниоци, да ли имате питања?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Да ли сте за време рата носили лешеве?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Лешеве?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Да?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Да ли сте добијали било како радно одело за време рата од било кога?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Нема. Оптужени? Нема. Ја бих Вас позвала да дођете, оптуженог Репановића, пошто сте Ви тврдили да сте уочили овде сведока.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Па, не знам шта да кажем после свега овога, стварно ја, овај, изненађен сам, мислим, овај, сад, било би сувишно да ја нешто питам после свега овога што сте га Ви питали. Ја остајем при оном што сам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви овог човека видели, знате господина Трбољевца?

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Јесте, то је Станко Трбољевац, мој колега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га ту, уочили сте?

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Мој колега, заједно смо радили неколико година, у пензији. Видео сам га тог дана али видиш он човек се не сећа тога или неће да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел чујете господине Трбољевац јел можете нешто Ви сада да кажете господину Репановићу?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: То је осам година, ко памти то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.РЕПАНОВИЋ РАДОЈКО: Немам речи, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли оптужени имате још неко питање? Нема питања. Господине Трбољевац, да ли имате Ви још нешто да изјавите?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Ништа ја немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа немате више? Добро.

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Не. Ако треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите, одакле?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Лепосавић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лепосавић. Видим, карта повратна је 1.600,00 динара, јел тако?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате и трошкове таксија?

СВЕДОК СТАНКО ТРБОЉЕВАЦ: Такси сам платио док сам дошо доовде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове у висини путне карте и исплатити сведоку 2.400,00 динара.

Хвала Вам лепо, можете ићи.

Хоћете, молим Вас, да позовете Мирослава Крстића.

Сведок МИРОСЛАВ КРСТИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, добар дан.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете ми рећи, Ваше име и презиме је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Крстић Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте, од оца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Сталета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: 1950.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Гумарски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У Крагујевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која, јел ова иста адреса, Јована Мирковића, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 10. Добро, хвала лепо. Ви сте позвани у својству сведока и као сведок дужни сте да говорите истину, лажно сведочење је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Дакле, дужни сте да нам испричате све што Вам је познато, због овог случаја због којег сте и дошли, случаја Суве Реке, страдању породица Бериша. Не смете нам ништа прећутати. Као сведок дужни сте да положите заклетву па бих Вас замолила да прочитате овај текст заклетве који се налази испред Вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Дакле, Ви сте били саслушани код истажног судије, испричајте нам да ли знате о масовном страдању породице Бериша у Сувој Реци, било шта, да нам испричате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тог дана ја сам био у згради војног одсека, пошто сам по ратном распореду био задужен да мењам референта за регрутацију, за редовну регрутацију војних обвезника. Сад, тачно време не знам али то је било око поднева, чули смо пуцњаву. У

том тренутку смо, бар сам ја тако мислио и остали који су били ту присутни, да случајно није била нападнута станица милиције, јер је било ратно стање или случајно да није нападнута зграда Скупштине општине, пошто је зграда војног одсека била у непосредној близини зграде Скупштине општине Сува река. Не знам колико је тачно трајало пуцњава али је било ту између петнаестак минута, десетак минута, ваљда, отприлике тако. Ја нисам силазио и нисам излазио из зграде војног одсека. Пред, после извесног времена, у зграду је ушао, е сад ми име, Јовановић, Јовановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Југослав?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Југослав, и видео сам како плаче. Ја сам га упитао. «шта је Југо, зашто плачеш», ја сам прво помислио да му неко није страдао од чланова породице или брат, пошто је и он био исто ангажован у ТО. Не, говори ми, каже: «Убили су Јашара Беришу». У поподневним часовима, касним поподневним часовима, са зграде војног одсека, кроз прозор сам, на тренутак погледао према згради Скупштине општине, то јест према главној улици, приметио сам да су се младе особе, онако у пролазу, с једне стране на другу, да су пролазиле и, колко се ја сећам, видео сам само део цираде. То су биле обично, углавном млађе особе, пошто су растом биле онако мало нижег раста. Сутрадан сам, у разговору са Бобаном Вуксановићем, само сам га питао, звали смо га докторе, пошто је био по струци доктор, докторе знаш шта је било, само је слегао раменима и каже у смислу, то што се десило није добро, каже, страшно се нешто каже десило. И онда даље више нисам хтео да питам, ни шта, ни ко, ни. Ја толико што се тога тиче, ако нешто имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да сте били задужени да мењате референта за регрутацију, ко је био на тим пословима?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Мирко Ђорђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао неки надимак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он постао у то време кад сте Ви њега мењали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Он је постао, дал је био заменик команданта ТО за Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командант?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Командант је био Јовановић звали смо га «Манекен». Како се зове, сад име не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи команданта Територијалне одбране сте звали «Манекен»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да. Јовановић, Јовановић, име, сад не могу да се сетим тачно, иако је из мог села, одавно нисам. Новица, опростите, Новица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јовановић Новица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јовановић Новица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте седели, значи, у канцеларији, јел тако, чули сте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У просторијама, нисмо имали канцеларију, у просторијама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У просторијама сте били?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Војног одсека, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кажете чули сте пуцњаву, јел можете мало да опишете каква је то била пуцњава, појединачна, рафална, да ли сте чули да ли је било бацања неких бомби, експлозије?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не бих знао да Вам кажем. У том тренутку, ратно стање, нисам обратио пажњу посебно шта се сад, да ли је то рафално, појединачно. Једноставно, доста је времена прошло од тог тренутка и не бих знао да Вам тачно кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о томе. Рекли сте да се пуцало из разног оружја?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Пуцало се, чула се пуцњава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте чак чули можда и рафале, зато Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Било, било, пуцњаве је било али сад да ли је то појединачно, рафално, овај експлозија бомби и ово, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви чујете пуцњаву, да ли нешто предузимате, да ли излазите да видите шта се дешава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам излазио из зграде војног одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли излазите бар прозор?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, у том тренутку смо сви, који смо били ту присутни, узели смо наоружања и тако заузели, као, положаје, да нас случајно не нападну. И кад је све то прошло онда смо се ми, одложили смо оружје и даље ја сам остао и још неки ту у згради војног одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте у вези са неким ипак да видите шта се дешава, да ли сте Ви у вези са неким, да ли имате неку радио станицу или нешто, да ли сте контактирали са неким да питате шта је то у граду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам ја имао приступ радио станици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали приступ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То је само командир, командант ТО, он је имао право да, преко радио станице и ови из везе, који су били

задужени за одржавање везе, да комуницирају са, ја нисам имао право да се, овај, служим радио везом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли сте Ви уопште били са неким у тим просторијама, ко је још био са Вама у том моменту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Са мном је био Андрејевић Миодраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Исто био задужен за, на пословима регрутације војних обвезника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви коментаришете са њим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, не коментаришемо. А и он није излазио. Он је био исто тамо у згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, није Вас привукло да видите, да баците поглед кроз прозор?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите где се то пуца и зашто се пуца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, није ме интересовало, нисам радознао човек. Рат је. Јел сваки излазак може да буде кобан за неког ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још некога било у тим Вашим просторијама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, било је, да Вам кажем право, ту. Е сад не знам тачно која имена али са њиме знам, пошто сам са њиме био на истом, на истим пословима смо радили, са Андрејевићем, са овим, не, јест са Андрејевић Миодрагом, са њиме смо заједно радили и он је исто био задужен за те послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто кажете да је то било око поднева, кад је била та пуцњава па је негде око десет, петнаест минута, по Вама то све трајало, а негде кажете касно око поднева је дошао, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чини ми се да је то било касно пошто је, није био сумрак али већ у поподневним часовима ово друго што сам мало пре изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, то кад је дошао Југослав и када Вам је рекао да је страдао јел Ви питате како, јел он видео, где је страдао, како је страдао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам хтео да питам, не. Било ми је жао, да Вам право кажем, кад сам то чуо, потресао сам се. Јашар је био један добар човек, дуго сам га знао, био је радио на бензинској пумпи, увек нам је излазио у сусрет, тако да, лично сам га познавао. Било ми је тешко, јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зато Вас и питам, тим пре што сте га познавали па кажете био је добар, па како нисте питали, добро па ко је убио тог човека?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Било ми је јако тешко да око тога питамо, Јашара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Вам још нешто говори Југослав осим тога што су убили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте онда схватили да Југослав је дошао, да је био ту и да је то видео?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, да ли га?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам да ли је видео, не знам ја да ли је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли га питате каква је то пуцњава, да ли га питате, значи то је човек који је био напољу, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не нисам га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте питали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште нисте коментарисали ту пуцњаву?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте само од Југослава чули да је убијен Јашар или сте још од неког?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Само од Југослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер код тужиоца сте рекли, кад је престало с пуцњавом онда су у војни одсек почеле да стижу разне информације да су убили Јашара који је радио на пумпи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не али ја причам ко ми је први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које су то још, шта сте још чули, ево конкретно Вас питам, шта сте још и да ли сте чули још нешто, ко је, какве су то информације везане за Јашара, да је убијен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, да је убијен, овако је убијен, био је ту, није био ту, то су приче које, али ја сам из прве руке чуо од Југослава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате да ли је био на пумпи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа, никакве детаље не знате о његовом убиству?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте радили од, рецимо поднева до касног поподнева, јесте, кад се умирила та пуцњава, да ли сте можда изашли тамо да осмотрите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам излазио. Чак нисам, тог дана, нисам ни био кући. Нисам ни био у граду, нисам излазио на улицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него из тих просторија?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не апсолутно нисам излазио из зграде војног одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А претходног дана, где сте били?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Кад смо мобилисани ја сам био у војном одсеку, у згради војног одсека и ту смо били дан, два или три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да определите када је то било, кад се ово десило, ова пуцњава где су убили Јашара? Да ли се сећате, у односу на почетак бомбардовања, када је то било? Знате, 24. марта '99. је било објављено бомбардовање па ако можете да вежете у односу на тај датум, да ли се сећате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја да Вам кажем право тачно датум, то је време дуго, осам година већ, не знам тачан датум, којег датума је то било. Имао сам, сад можда ћу Вас мало замарати, ми смо људи избеглице, избеглице, и моја су два синовца киднапована, избеглица има преча посла да мисли како ће да се снађе у овој новој средини а не да води рачуна кад је то било, у колко је сати било, ко је шта рекао и ово. То морате да имате у обзир. Ја за моје синовце па нисам се могао много распитивати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто кажете да сте касно поподне погледали кроз прозор, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видели сте то што сте видели, да сте видели млађе особе да пролазе, па какве су то особе, јел можете да их опишете, које су то млађе особе, шта оне раде, те млађе особе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, то је једна раздаљина од, мислим, од зграде војног одсека, једно двеста до триста метара, чини ми се да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у односу на те млађе особе Ви сте удаљени двеста до триста метара?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Види се да су млађе особе, да ту пролазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, то ми мало опишите, како то изгледа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То је само тренутак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што значи, јел пролазе, шетају или нешто раде?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, као да нешто носе али сад, шта то носе, откуда знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта носе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Иду, из једног краја у други крај пролазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Е, ал само тренутак сам ја ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где тачно, где они то тачно пролазе и како се Вама чини нешто носе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Рекао сам према путу, према главном путу Призрен-Приштина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се ту налази?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Како мислите, где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, који су ту објекти?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Преко пута, Занатски центар, мало даље је бензинска пумпа онда горе је црква, Станица полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том делу. Не ја питам где видите те млађе особе које носе, тачно где видите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То је између Скупштине општине, зграде Скупштине општине и Занатског центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, Ви кажете да сте видели само део цераде?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то, јел то био камион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Камион се није, нисам видео камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште нисте видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, не апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли да сте само задњи део цераде видели, није се видела кабина уопште?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: И сад то кажем исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, ово сам хтела да Вам само предочим, овде је било сведока који су рекли како је био тај камион паркиран, сад Ви сте овако једини који кажете да видите цераду са те стране, разумете, па зато Вас питам где се Ви тачно налазите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зграда војног одсека налази се иза зграде Скупштине општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Између зграде Скупштине општине и једне бараке, која је била у непосредној близини, ту има један брисани простор. Тако да се само један, задњи део, камиона видео, уствари церада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико Ви дуго стојите ту на прозору?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја, само тај тренутак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тај тренутак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Само тренутак, одмах сам се повукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро да ли Вас је заинтересовало то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту видите те млађе особе, носе нешто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте помислили, шта сте помислили, пуцало се, Јашара убили, видите млађе особе, носе нешто, видите цераду, значи, шта сте у том тренутку помислили шта је то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У том тренутку човек не може да помисли, не може да размишља о другим стварима, не знам шта може да помисли него да је рат, да треба спашавати главу, да се треба припазити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве је боје била та церада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не могу да тврдим тачно какве је боје, не могу да тврдим, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте и о томе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Можда да је била сивкаста, можда је била плава али то могу само да Вас лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте још и, код истражног судије, видео сам камион како се лешеви утоварују?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прецизирали сте, сад кажете да су људи који нешто носе, али код истражног судије кажете: «ја Вам кажем видео сам камион како се лешеви утоварују»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас истражни судија пита, истражни судија Вас пита: « а одакле сте Ви то посматрали», Ви кажете: « са другог спрата војног одсека», али нисте силазили на улицу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам силазио на улицу. Не сећам се да сам то рекао, можда, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте рекли: «само омладина је била нека, млађе особе како пребацују лешеве». Значи, прецизирајте. Данас кажете нешто носе али сте прецизирали да су то били лешеви, код истражног судије?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел тачно ово што сте изјавили код истражног судије?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не сећам се, можда је то било време, било, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел остајете код тог исказа који сте дали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: За који? Овај данас што дајем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај о коме говоримо. Не, не и код истражног судије Ви сте били салушани 11. новембра 2005. године и ово сте говорили о чему Вам ја сад говорим, да сте прецизирали да сте видели лешеве, да сте видели камион.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, то је дуг период, да Вам кажем право, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел остајете код тог исказа који сте дали код истражног судије, то Вас питам, јел то тачно, све што сте изјавили код истражног судије?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће да сам рекао, није да, али не сећам се баш са сигурношћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте рекли и код тужиоца: «Видео сам људе како утоварују неке лешеве у камион, људи који су утоваривали лешеве били су неки младићи, нисам их препознао»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да. Нисам их препознао и не знам који су то били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је, кажете, тренутак. Враћате се у просторију, да ли сад коментаришете са неким ко је још био ту у просторији, да кажете шта се то дешава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте на тај тренутак, како сте бацили поглед, да ли сте видели полицију?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам видео полицију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели униформисана лица, било каква?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Само те млађе особе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели када је тај камион отишао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели, можда кад се вратио неки други камион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште више нисте били на прозору? Кад излазите Ви из те зграде?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Дал сутрадан или прекесутрадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, били сте ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сутрадан излазите или прекосутра, како кажете не знате тачно, да ли сте приметили нешто необично у Сувој Реци, значи, након свега тога да ли сте нешто приметили, да ли је било запаљених кућа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ту у главној улици где сам, где смо ми, где смо углавном, где смо се кретали, где сам, у месту где сам, у насељу где сам ја живео, ту није било тако запаљених кућа, можда понека али углавном нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нисте чули да је било неких експлозија од бомби?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја чуо нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чули смо експлозије од НАТО бомбардовања, када је било бомбардовање, тад смо чули. Те, онда смо помишљали, овај, гранатирају Балкан, гранатирали ове објекте, све је било на гађање и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изашли сте из војног одсека, да ли сад коментаришете, да ли се видите са неким од Ваших, да ли сте уопште коментарисали о томе шта се догодило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се пре тога нешто догодило, пре тог у Сувој Реци, да је била нека акција, да је било страдалих људи, да ли Вам, да ли сте то знали, да ли сте чули уопште?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не сећам се пре тога, не,не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били ко да је страдао, да ли је Србин, да ли је Албанац, да ли сте чули, значи, говоримо за тај неки период до марта месеца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Март месец. Ја се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато да је неко страдао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је једино, овај догађај који Вам је остао у сећању, да се нешто догодило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То, пошто сам био ту у непосредној близини. То, иначе на другој страни нисам, јер се ми нисмо кретали, такорећи нисмо могли да се крећемо, ратно стање и паметан човек мора да се мало припази, то је. Не знаш откуд може да буде, да дође опасност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кад сте видели Бобана Вуксановића, да ли је он био у униформи или је био у цивилу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, он је био у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је рекао да се десило нешто страшно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како Вас то није заинтриговало да питате па шта је то страшно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да Вам нешто кажем право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, то је сасвим логично, ако већ разговарате са њим, он каже нешто страшно, значи, нешто се дешава код Вас, у Вашем граду, да питате шта је то било, јер тим пре што претходно кажете ништа се тако значајније није догодило? Разумете, зато Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ма, знам, знам. Мени је јасно шта Ви питате али ја сам по природи такав човек, много не волим да будем радознао човек, нити је ситуација била да се сад човек бави стварима шта је ко рекао, шта се десило и такве сличне ствари. Није ме интересовало, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте први пут дознали да је страдала породица Бериша?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Из телевизије, кад је објавила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад је то било?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд, кад је телевизија почела да објављује, тек тада, из неких, из моје породице каже било на телевизији пошто ја, овај, радим у Новом Саду горе и немам услове да пратим телевизију пошто станујем приватно. Кад сам се вратио кући онда каже било на телевизији, на Б 92, каже као за случај Суве Реке, погибије ових чланова породице Бериша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пре тога ништа нисте чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам чуо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате Репановић Радојка?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га виђали у то време, марта месеца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Он је мој први комшија, са њиме смо живели у истом улазу. Повремено смо се виђали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви видели у том неком временском периоду, да ли сте можда са њим разговарали нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам, здраво, здраво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега питали да ли се нешто догодило пошто и он, кажете у полицији?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Са Бобаном сам се мало више дружио и са Бобаном сам овако малко био слободнији да питам. Иначе, што се тиче Радојка Репановића, само здраво, здраво комшија и ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јовановић Ненада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знам, из виђења знам и знам одакле је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате браћу Петковић, Мирослава и Зорана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знам и Зорана и Мирослава, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их виђали ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Петковић Мирослав?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Петковић Мирослав је, ваљда, био у резерви, при полицији а Зоран је био, дал је био при вези у војном одсеку нешто или не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га видели тих дана, да ли сте га тог дана видели кад се све то догађало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да Вам кажем право могу само да Вас лажем. Осам година су, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је он био, Петковић Зоран, шта је он радио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Кажем Вам, био је ту у војном одсеку, били смо, поред нас који смо били задужени за регрутацију, исто је било и одељење везе и чини ми се да је Зоран био ту као возач ангажован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као возач?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чини ми се, нисам, не знам тачно коју је, овај, функцију имао и које је задатке обављао али знам да је ту био. Знам да ми је бар једном приликом скувао чај или кафу у војном одсеку и тако, по томе знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не можете да се сетите дал сте можда њега видели, рецимо кад сте бацили поглед тог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, тог дана не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. А реците ми да ли знате Папић Рамиза?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знам га, он је био полицајац. Знам га лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате овде име и презиме и псеудоним заштићених сведока, погледајте и реците ми да ли познајете сведока «А»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели, сведока «А»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад, том приликом кад сте погледали кроз прозор?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не,не,не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не,не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како га познајете, јел га добро познајете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, он је мој неки ближи род, мајка његова и ја смо, то ми сестра од ујака. Живели смо у истој згради, у истом улазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте га тих дана видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тих дана, виђао сам га, он је долазио кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је познато да ли је можда нешто њему, да ли је био болестан или да ли је нешто, да му је позлило, да ли сте чули, пошто кажете још да Вам је род, да га је неко или водио можда до Дома здравља или да ли сте чули да се нешто десило тих дана са њим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Можда, не знам. Ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можда, него јесте Ви чули или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам чуо, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кажите ми да ли знате ко је Нишавић Милорад?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нишавић Милорад, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Он је био руководилац Одељења Државне безбедности у Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је још?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ако сам изговорио тачно, тачан назив функције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још био у тој служби, да ли знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Био је Милан Јаблановић, с њим је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: И још један је био у испомоћ, да ли из Краљева, из Крушевца, не знам, цивилно лице, или можда није био у том периоду, не сећам се тачно. Али из Суве Реке су били и Милан и Мишко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он у то време изгледао? Да ли је носио униформу неку или је био у цивилу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми смо га звали Мишко, разумете о ком се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Да, да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Имао је, носио је и он униформу, носио је, чини ми се, горњи део онако, да би се препознавали. Ако се човек креће у цивилству онда може да буде, прети опасност и од других, и полиције и разних паравојних јединица. Ту је пролазило кроз Суву Реку, што кажу, било је разних јединица, поред наших ту, које смо познавали из Суве Реке, тако да ако се човек креће у цивилу може да буде и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате и његову браћу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знам лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од њих, говорили сте код тужиоца, да је неко био присутан са Вама?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: На кога мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дан убиства, тако сте рекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Два брата су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На дан убиства био је Мики.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, Мики је био. Он је у вези био, био је задужен за, у одељењу везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? Значи, и он је био са Вама у згради, тад кад се то догодило, зато Вас питам ко је још био са Вама, Ви сте рекли али нисте њега спомињали али код тужиоца сте рекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, могуће да је био он ту, пошто је био, овај, јединица везе је ту била исто лоцирана, у згради војног одсека, можда је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас подсетим, код тужиоца када сте давали исказ, Ви сте рекли: «Његов рођени брат Нишавић Милован звани Мики био је мобилисан при војсци и радио је, за време рата, у вези. На дан убиства тај Мики је био са мношвом у згради војног одсека све време».

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш сте рекли да је он био са Вама у згради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана кад се то десило да ли знате где се налази Мишко, његов брат, Нишавић Милорад који ради у Државној безбедности?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? Да ли Вам је нешто познато, да ли је нешто говорио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми, ми смо се дружили са свима, мислим, Сува Река је мало место, ми смо се међусобно дружили, овај, тако да, често пута смо се виђали, комуницирали телефоном и ово. Тог дана Мишко, ја сам баш њега звао, Мишко је био у Призрену, требао ми је нешто и био је у Призрену, Мишко Нишавић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га звали? Које је то време било кад сте га Ви звали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, звао сам га после подне, у поподневним часовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поподне?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико би то отприлике било, касно поподне или?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам тачно време али знам да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте га звали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Звао сам га телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Телефоном?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е па ја сам Вас претходно питала, кад сте чули да је било уопште, да се дешавало, да је било пуцњаве, да је било експлозије, да ли сте контактирали са неким, Ви сте рекли да нисте имали никакве ни везе ни?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али Ви сте рекли преко радио везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било како, било како, телефоном да сте позвали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, било како, радио веза, телефон, било како?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Радио веза и телефон није исто што се мене тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте преко телефона неког звали кад се то догодило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, звао сам, рекао сам, звао сам Мишка Нишавића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто њега?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зато што ми је требао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, значи, чујете пуцњаву, чујете експлозију, дал неког зовете телефоном да питате због чега, ето то Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, у том тренутку, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У том тренутку не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако је Мики са Вама да ли га питате где му је брат?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не. Што да га питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ако он је, па Ви кажете, зато што сте тражили Мишка, да Вам је требао па ми је логично било да га питате, пошто Вам Мишко треба, Мики је све време са Вама, нон-стоп је ту, да га питате где ти је брат.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, то ми је мало логичније, зато Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А што би ја питао Микија кад могу да комуницирам директно са Мишком и његовом породицом, то је логично да ја зовем породицу Мишка Нишавића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сте га звали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Звао сам, треба ми Мишко, није каже ту, каже, где је, за Призрен отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте звали, породицу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Породицу његову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тако су Вам рекли да је он у Призрену?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ступили у контакт са њим тог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, можда смо, ја сад се не сећам тачно, да Вам кажем право, то је, да ли смо тог дана смо се чули или сутрадан, али чули смо се, чули смо се са Мишком, ми чак смо се и виђали. Он је долазио често пута код нас у војном одсеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто је често долазио, виђали сте се, дал сте га том приликом питали уопште шта је то било, да ли зна, да ли је упознат са тиме, кажете ради у Државној безбедности, па информативно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, добро ал ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да поразговарате са њим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А није логично да ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О тој пуцњави, о, кажете о утовару лешева, да ли сте уопште разговарали са Мишком о томе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, о томе ја нисам разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам ја питао, јер ја као обичан грађанин да ја њега питам, радника Државне безбедности, било би сувишно и нелогично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него рецимо као пријатеља, познаника који Вам долази ту стално, тако да га питате, то Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја га нисам питао, да Вам кажем право. Ја га нисам питао. Ја сам питао једино Бобана и Бобан ми је то реко и за мене је било све јасно, мислим јасно, све је сувишно да друге, остале питам око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да се неки људи исељавају из Суве Реке, да ли сте имали прилике да видите колоне, да неко напушта Суву Реку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Видео сам колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте видели, у ком моменту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То је било, да ли сад, дан, два, три после тога, у вечерњим часовима видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После дан, два, три?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тако, чини ми се да је отприлике дан, два или пет дана, не знам тачно дане али пролазиле су колоне кроз Суву Реку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тад питате зашто, где иду ти људи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ма не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је уопште интересовало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се то раније дешавало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: На који период нислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питам пре, рецимо пре бомбардовања, да ли се дешавало да тако напуштају Суву Реку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ма не. Не, не, нисам тад видео никог, пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели, сад први пут? Па зар Вас и то није заинтересовало да питате зашто ти људи иду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па није ме интересовало, да Вам кажем право, јер знао сам да не могу да спречим нити утичем на расељавање, на колоне. Што би се око тога је распитивао, имао сам паметнија посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли Ви знате где је била смештена мисија ОЕБС?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чијој је кући била смештена?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У првом, првих дана је била смештена у хотелу «Бос» у Крагујевцу, овај у Крагујевцу, опростите, у Сувој Реци. После пар дана је био, месец дана или двадесет дана они су напустили хотел и прешли су да станују по приватним кућама. Једно време су били, ваљда као седиште им било у једној згради на путу Сува Река-Ораховац, у непосредној близини Станице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате чија је то кућа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Породице Бериша. Тачног власника не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим Јашара, можете још да набројите кога сте још познавали у то време?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не. Јашара сам лично познавао ово друго не знам, ни дан данас не знам ко је био жртва, ако је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је, неки, спомиње се саобраћајца, полицајац, Станковић? Да ли сте чули ко је то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Полицајац Станковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да ли уопште знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ако је радио у Сувој реци или у Призрену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сувој Реци.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не. Ако је, он је био саобраћајац у Призрену, није у Сувој Реци. Станковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Станковић који је у Призрену?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Станковић Миодраг, да му је име, сад живи у Трстенику, ако сте на њега мислили. Раније је живео у Сувој Реци али је био саобраћајац у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли знате Андрејевић Срђана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Андрејевић Срђан, он је био у полицији, да ли је био резервиста или је био активно лице. Андрејевић Срђан, јел му отац Миодраг?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате уопште неког Андрејевић Срђана, је ли било више Андрејевић Срђана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Андрејевић Срђан, то је тај један у Сувој Реци, знам, млађи овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био у то време у Сувој Реци, да ли сте га виђали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, тих дана, били су, да Вам кажем право, ту се много врзало, ту се много, овај, али били су у Сувој Реци, највероватније, виђао сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био у униформи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи. Којој?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Полицијској ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицијској. А реците ми да ли сте чули за Ејшани Абдулаха?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ејшани Абдулах. Ах, много је Ејшанија у Сувој Реци има и много Абдулаха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да и сте чули да је неко убијен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Вељковић Велибора, да ли знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Вељковић Велибора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Први пут чујем, мислим чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам, не познајем то лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Крстићу, сећате се кад сте саслушани код заменика Тужиоца за ратне злочине, то је Ваше прво саслушање било према овоме нашем, претпостављам да се сећате тога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зависи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тамо сте помињали, тамо сте помињали, не само да сте видели камион него сте чак определили марку, да је то ТАМ-ић а данас нам кажете видели сте само део цераде па ми остаје нејасно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али он ме је питао дал је био висок камион и у том смислу, ја сам рекао да је био нижи камион а то су отприлике као ТАМ-ићи, то је церада, мислим, на то сам мислио. Камион се није видео са те позиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А дакле то сте само у неком описном смислу величине тога а не.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте, јесте, на то сам мислио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Такође сте том приликом рекли да Вам је доктор Вуксановић рекао и ко је то урадио, не само да није добро?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте, у праву сте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Види, ја сам га питао Бобане шта је, ко је то могао да уради, он је само рекао, каже Чегрови, тако је он мени рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је рекао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чегрови.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чегрови?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чегрови, Чегар, Чегрови, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не том приликом сте рекли, овај, да Вам је рекао: «Нишлије неке ваљда». Тада, то је тако констатовано, Нишлије неке ваљда.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Сада кажете Чегрови?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тако, Нишлије и Чегрови, прво сам, кад је то било, не сећам се баш тачно да Вам кажем право, можда сам и то рекао, не кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли Ви уопште знате ко су Чегрови?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Немам појима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Молим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, немам појима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А да ли тамо било неких Нишлија који би то могли да ураде, у Сувој Реци?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ту је било пуно јединица, да Вам кажем право. Пуно јединица је било, ја лично нисам познавао ни Чегрове, ни, само сам ове из Суве Реке знао који су били мало дуже на служби у Сувој Реци. Нисам познавао ниједног нити којој групи припада, којој јединици припада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ако не знате ко су Чегрови остаје ми нејасно откуд ове разлике у Вашим казивањима тада и сада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зашто?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Прво, онда кажете Нишлије, данас кажете Чегрови а не знате ко су Чегрови, разумете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па је Вам кажем питао сам Бобана, ја кажем да сам Бобана питао, Бобане ко је тај.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ништа више, ништа детаљније?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ни, само толико. Јел он није хтео ни да прича, сигурно, он је можда знао, највероватније да је знао јер, али.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А шта је радио овај Југослав, како рекосте да се зове, Јовановић? Шта је он радио? Ко је он?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Југослав Јовановић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Овај што Вам је причао за Јашара?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Он је био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Што је плакао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Био је ту у војном одсеку, тачно не знам које задужење је имао, тачно задужење не знам које је имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не знате где је сада?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам где живи. Мислим да је у околини Београда али не знам где.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е сад, ако сам Вас ја добро пратио, овај, Ви кажете овако: око подне сте чули снажну пуцњаву, трајала је, не знам, петнаест минута, пола сата, престала је и према овој Вашој данашњој причи, би произашло да тада улази Југослав. После те пуцњаве, улази Југослав код Вас, плаче и каже Вам ово за Јашара?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А онда, после подне Ви видите тамо да нека деца утоварају?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је ово у реду? Да ли је ово тачно овако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тачно је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Зато што смо ми ево и јуче, рецимо, чули причу да је Јашар убијен управо док се лешеве утоварају у камион, да је тада Јашар убијен; разумете, малтене на крају?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То су, то је кратак временски период, сад нисам могао ја то да све сложим. Не сећам се свега тога.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, добро, него ето схватите ово као неко можда подсећање па да видите како је то и заиста било у Вашем сећању?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, добро, ипак сам ја човек од педесет и шест, седам година.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите? Тужиоче, изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја ћу да почнем од ове последње реченице, то је кратак временски период. Из овога свега што сте Ви нама испричали испада да Ви имате неки, нека боља сазнања него што се трудите да нам их овде покажете, па Ви имате неку нит, кад је то почело, колко је трајало, кад се завршило, ко је то урадио. Јел могу поново да Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Како да не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питате Ви Бобана Вуксановића, па ко је то могао да уради а пошто не знате, кажете нам да не знате шта је ко урадио. Сад Вас ја питам на шта сте мислили ко је то могао да уради? Шта се то страшно десило па ко је то могао да уради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ако се нешто страшно десило, прво ми је било жао као човеку, ако је страшно нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, немојте.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У том смислу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте ако, ако него Ви питате Бобана ко је то могао да уради, па то питање у себи садржи и да је то нешто велико, нешто необично за Суву Реку, па Вас ја питам шта се то догодило необично у Сувој Реци да Ви питате ко је то могао да уради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па чим је рекао да се десило нешто страшно, значи страшно, сама реч, па ко је могао да уради тако нешто нешто страшно, мислим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А шта, нешто, шта је то страшно што се десило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, сигурно убиство.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Убиства, кога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ових лица, чланова породице Бериша који се сад спомињу ту да су убијена.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па управо Вас то питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте одговорити сада него тада, у то време.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У то време, да Вам кажем право није улазило у неке детаље које, у том тренутку човек и не може тако да резонује ствари као што сад можемо да разговарамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте референт Територијалне одбране, мењате заменика.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи другог човека у Територијалној одбрани, значи, тако сте нам рекли.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам ја референт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, референта је мењао.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја сам референт за редовну регрутацију војних лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А референт је отишао за заменика.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Референт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, добро нисте необични, из овога што сте данас причали врло сте, интеллигентан сте човек, памтите, знате догађаје и имена, све сте нам то данас показали, мислим и ми то врло поштујемо али нас чуди, мене поготову, како такав човек да овако важне ствари прескаче? Кажете Ви, паметан човек гледа да се мало припази, па јел се Ви и данас пазите да се мало припазите од некога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Од кога?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па питам Вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Од кога би се пазио?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знам, питам.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па ја немам од кога да се пазим.

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Извините, ја опет приговарам, па ово је пресија на сведока. Пресија на сведока траје пет минута и Ви нисте реаговали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не траје пресија никаква, тужилац је све добио одговоре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих замолио да нам дате ову мапу да погледа сведок овај снимак, па да нам покажете где се налази тај војни одсек за који Ви у једном тренутку кажете да је двеста, триста метара удаљен од места догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте добро фотографију па покушајте да се оријентишете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А у једном исказу кажете непосредно поред.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја не могу да се снађем овде, треба ми мала помоћ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел има неки цртеж онај, можда је бољи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте ту скицу. Ево скицу дајте. Погледајте скицу немојте фотографију, погледајте скицу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ево сад ми је, сад ми је јасно. Ако је аутобуска станица овде, црква је овде, зграда Скупштине општине и овде је, ево војни одсек, то је ту. То је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колко има од зграде војног одсека до зграде Општине?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па то је отприлике, шта има ли педесет, шездесет метара, сто метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па чекајте како, па видите?

АДВ.ВЕЉКО ЂУРЋИЋ: Па, молим Вас па сведок одговара а тужилац онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да одговори, немојте. Сачекајте да одговори.

Погледајте, отприлике.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, гледам али ја не могу на слици да видим колико има тачно раздаљина.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дајте му скицу, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Скицу дајте, погледајте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колко има од цркве до звоника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте, значи, отприлике, да Вам кажем господине Крстићу, значи нико Вам не тражи прецизно да одговорите, отприлике реците само колко је удаљено, разумете?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од цркве до звоника, колика је то раздаљина?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па у истом су дворишту, колко може да буде, откуд ја знам сад, колко може да буде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, јел већа раздаљина између цркве и звоника или је већа раздаљина између Скупштине општине и зграде Територијалне одбране?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: По, откуд знам ја да ли је иста или већа раздаљина. То је све ту близу, у непосредној близини, и једно и друго, и црква са звоником и зграда војног одсека са Општином. Али да ли је то даље ово или ближе ово, ја откуд, то не могу да Вам кажем. Знам где је један објекат и други објекат знам ал раздаљину сад Ви тражите, ствари прецизно које не могу ја да тачно одредим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где гледа прозор војног одсека?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зависи који прозор.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Где гледају прозори војног одсека?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Са свих страна, с обе стране. И на исту и на супротну страну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, цела зграда је само војни одсек?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. То је на ком спрату?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је. На другом сте Ви били и помагали.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То је приземље, приземље и спрат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, не.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Спрат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Ви помињете други спрат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте то посматрали, други спрат, са другог спрата, тако сте рекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми, сад, ми рачунамо доле кад, не кажемо приземље и спрат, него други спрат. То се подразумева на првом спрату.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, први спрат и други спрат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На првом је, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Е сад, кад чујете пуцњаву Ви заузimate положаје и узimate оружје?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте Ви били?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја сам био на једном степеништу и прозор је гледао према гробљу, то јест према истоку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А јел можете да нам покажете на овој слици где сад Ви гледате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ајој, не могу.

АДВ. ГОРАН ФОЛИЋ: Судија, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих замолила режију да нам покаже скицу Суве Реке, молим вас режија? Не, ја бих ипак ову првобитну да погледасте скицу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја сам био на прозору према истоку овамо, на овом делу, према гробљу, који гледа према селу Речане, горе Будаково и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, према звонику?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Више десно од звоника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молимо режију да нам покаже скицу да би могли сви да погледамо где се налази и тачно да одредите. Добро. Само да констатујемо:

Констатује се да је адвокат Ђурђић, по одобрењу председника већа напустио судницу а у наставку ће га мењати адвокат Милан Бирман.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево, ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, погледајте сад ову скицу, јел можете да се оријентишете? Погледајте на екрану, молим Вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ајде, реците само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, погледајте, пише Вам где је полицијска станица, зграда Скупштине општине, зграда ТО, скроз десно, јел видите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Црква, звонара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приштина-Призрен.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Гробље, добро, зграда Скупштине, добро, сад сам, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, зграда ТО, зграда Скупштине општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад да Вас поново питам, колко има од зграде Територијалне одбране до зграде Скупштине општине?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ту, негде између педесет, сто, педесет метара, шездесет метара, да ли има сто, осамдесет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, колико је широка, широк пут Сува Река-Призрен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, нормалан пут од седам метара, шест метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Седам метара. Погледајте сад овај пут.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добро?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ширина седам метара, па како је могуће да сад ово буде, између ове две зграде педесет метара а пут седам, видите размеру на цртежу, погледајте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то тик уз Општину, јел близу ту, јел одмах ту? Молим Вас, да ли је у близини зграда ТО, у близини саме Општине, јел овако како стоји, у непосредној близини?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Како да не. У непосредној близини, кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, не мора да значи да је и педесет метара, можда је и мање по томе, како Ви кажете отприлике?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам колко има а у непосредној је близини, ја сам реко. Иза зграде Скупштине општине је зграда војног одсека.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А колико је Скупштина општине далеко од пута Призрен-Приштина?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам колико је то метара.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не морате у метрима, ево погледајте па нам.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па не могу да, како да Вам кажем, колко је то метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па можда се не оријентише.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ако не могу у метрима, у чему да Вам говорим, да се изразим, како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може да се оријентише, немојте инсистирати ако не може.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то, кад идете у Општину, како долазите у Општину?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Кад сам био пре осам година у Општини?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, јел сте некад ишли у Општину?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па јесам али нисам ја мерио нити метрима нити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па не морате да мерите у сантиметар него јел та зграда на улици, на тротоару пута Призрен-Приштина?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, није, увучена је овамо од пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте инсистирати тужиоче на томе ако не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е сад, сад кроз који прозор из Скупштине општине сте Ви видели онај камион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Каква Скупштина општине, који прозор Скупштине општине?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, није ту било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У згради Територијалне одбране сте стајали, у згади ТО сте стајали, кроз који прозор сте ви видели камион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Који гледа према Скупштини општине и према путу Призрен-Приштина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. И то значи да Вам ова зграда није заклањала?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Која?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зграда Скупштине општине?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Део заклањала је али део, кажем Вам, био је брисани простор између зграде Скупштине општине и бараке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако је он нама објаснио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се виде, да ли се видео улаз у Тржни центар са тог прозора?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Дал се видео? Да Вам кажем право нисам обратио пажњу у том тренутку да ли, ни сад не знам да ли је, овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А одакле су та деца износила лешеве у тај камион?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Камион је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, прецизирао је после да су ипак то били лешеви, тако је и код истражног судије рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле су то износили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Како сад да Вам објасним, гледајући из зграде Војног одсека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Према путу, са леве стране је било возило, та церада која се видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, па покажите нам овде на овој слици где је возило.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А са десне стране, са десне стране је била, биле су ове локали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, покажите нам овде ево написано Вам је, погледајте где се налази улаз, бензинска пумпа, па, прочитајте, аутобуска станица, улаз, излаз.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не видим без наочара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел имате наочаре?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Немам наочаре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел смем ја да помогнем? Ево овде пише улаз у Занатски центар, ово је зграда ТО, зграда Скупштине општине.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добро. Па, неколико, не, није се видео улаз. Не може да се види улаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није се, не може.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Није, не може, не може да се види, одавде, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту цераду што видите, где тачно, где видите ту цераду? Покажите ту на скици, где?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Сад ћу Вам рећи. Ово је ту. Кад се гледа из зграде војног одсека, поред зграде Скупштине општине и са моје стране било лево, лево поглед. Ево. Не, ниже је било. Ниже је била, ту на путу, поред пута је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајде да се вратимо, кад сте на овом прозору, кад је почело пуцање, Ви сте на степеништу а степениште има прозор који гледа према гробљу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се види црква и звоник?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће да се види.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел пуцао неко са тог звоника?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како се ви браните из тог правца а не знате дал неко пуца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али ја нисам имао усмерен поглед на звонику.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А на шта сте имали усмерен поглед?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, на круг испред, око зграде наше, у двориште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, круг испред ваше зграде је, преко пута је гробље, одмах преко пута је звоник, па Вас ја сад питам.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, није одмах преко пута. Гробље је мало повише горе, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тужиоче, па то јесте, све изгледа близу, све, по овој скици али није то тако како.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Гробље, парцела је уздужна а звоник се налази на крају парцеле, горе, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Питам Вас, да ли је неко пуцао ту из околине зграде, ту што сте Ви гледали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па нисмо ми гледали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел било људи ту? Јел био неко ко је напао, кажете мислили су да је нападнута полицијска станица, општина, па јел Вас неко напао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али ми смо, кажем, ја сам рекао, мислио сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма, добро Ви сте, мислили сте, узели сте пушке и изашли на прозоре, па јел Вас неко напао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нас нико није напао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Није. А да ли сте чули, ако Вас неко није напао, и даље пуцање, па је следеће, јесте ли чули пуцање и даље?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Како мислите и даље?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Ви сад, на прозору сте, нико не пуца на Вас, јел се чује даље пуцњава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, не чује се. И ми се повлачимо у просторије, мислим, у просторије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па колико то траје?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је десет, петнаест минута је трајало.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, колико сада пролази од тог, од те пуцњаве до оног камиона и лешева?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Шта пролази?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Времена?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, реко сам, реко сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, рекли сте две, две, рекли сте да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, рекао је касно поподне, определио је. Касно поподне је погледао. Значи, немојте сад говорити, није он тако рекао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не али ево овако је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, док је трајала пуцњава он не гледа, касно поподне се појавио на прозору и угледао је те млађе особе које пролазе и тад је видео део цераде. Прецизирано је касно поподне, немојте се враћати раније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија, судија, не,не, знате зашто, зато што малопре кад сте га питали Бобан, лешеви, страшно тешко, онда је то рекао да се то све десило брзо, да то, определио за много краће време, ако је то почео напад у дванаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, да се разумемо, он је рекао да је то све можда трајало десет до петнаест минута а почело је око поднева а касно поподне он излази на прозор, види млађе особе и види цераду. То је био његов исказ на почетку, значи. А сутрадан са Бобаном Вуксановићем разговара.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте. Тако је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, добро сад ја Вас питам, временски, од почетка до тог касног поподне, колико је то прошло времена, од почетка пуцњаве до?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, да ли три, четири сати, не знам, оријентационо, не знам да прецизирам, кажем, стварно не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Јесте ли Ви имали неке дневне састанке у Територијалној одбрани?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па како сте знали шта треба да радите, дођете на посао а никад то нисте пре тога радили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми нисмо били у ТО, господине. Ја сам био референт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, добро ова зграда, па ова зграда ТО.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па да зграда али зграда не чини састанак него чине људи састанак а ја, по формацији нисам имао никаква.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Супер сте ме прешли. Али да ли сте имали састанке у згради ТО у Вашем војном одсеку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У нашем одељењу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Вашем одељењу, јесте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Било нас два референта који смо радили на тим пословима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вам је рекао шта треба да радите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Био је лице из војног одсека из Призрена, рекао нам је наше задатке и овај који је био претходно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко Вам је рекао да одете на прозоре, да узмете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Само да завршим, само да завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нико му није рекао, тужиоче, сам је изашао на прозор и погледао, нико га, ту је Јовановић поред Вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Само да разјасним јер врло је битно. Референт који је био, плаћено лице за регрутацију војних лица, пошто је он отишао у ТО, он нас упозна са нашим задацима, шта треба да радимо, да водимо картотеку, као у мирнодобном стању, да позивамо омладину који су за одслужење војног рока, ми смо само те послове радили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли Ваши претпостављени ишли на неке састанке?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми ту нисмо имали претпостављене. Били смо само ја и господин Андрејевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тад, том приликом сте били, кажете у просторијама са оним?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ту, у просторији доле, у војном одсеку. Претпостављени наши су били у Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Зоран Петковић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је он радио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја, где је он радио, како мислите, у ком периоду?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, тад кад је почео рат?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тад је он био, ту је био у згради војног одсека, да ли је био при вези или је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, помињали сте да је био возач?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Возач, тако сте помињали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ма не, реко сам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што поново питате? Рекао је, био је возач. А зашто се понављате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зато што питам кога је возио ако је био возач?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је друго питање, то је друго.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па добро, да би га увео, морам да га питам. Кога је Зоран Петковић возио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Слушајте, ја тачно његово задужење не знам, које је обавезе имао али знам да је он ту и возио повремено. Возио је овог Станисављевића који је био као руководилац тог штаба за везу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где га је возио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А кад сте видели да га је возио, од почетка бомбардовања?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ту смо били два, три дана, мислим и у војном одсеку, ту, у међувремену. Сад, да ли је био лични возач. Да ли је био задужен за возњу или није али знам да су се ту они, мислим за Призрен, чини ми се, колко сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли икад причали са Зораном шта је то било тог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не. Не са Зораном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са Зораном не. А с ким сте причали осим са Бобаном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, рекао је, са Бобаном.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, рекао сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мени то мало, са сведоком «А» сте, са његовом мајком, брат, сестра, са Бобаном сте добри, са Мишком Нишавићем сте одлични, са Репановићем сте први комшија у згради и да никад не попричате на, на?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо сам то питала и инсистирала на томе, па немојте сад поново постављати то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ево још ово, како објашњавате, како је могуће да у Сувој Речи буде убијено четрдесет осам, по оптужници, људи, а има података да је више а да Ви о томе ништа не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, да не зна. Па шта сад. Молим Вас.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, само ми је жао да одавде изађем а да не буде, неке ствари не буду јасне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, објаснили сте, немојте се понављати.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја сам то све рекао, мислим да је сувишно да одговарам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се понављати.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ратно стање, нема шта да се купи да се једе, да се породица преживи, овамо имам проблеме око киднаповања

мојих два синовца, породица, друга браћа живе у селу, у Речане, треба да се ја бавим стварима ко је, шта по Сувој Реци радио и говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснили сте, управо сте нам објаснили. Тужиоче, јел имате још питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам као човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми молим Вас ово, Ви кажете да сте били на пословима референта уместо Мирка Ђорђевића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте после тога видели Мирка Ђорђевића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: После тога, тог дана или наредног дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште, наредних дана, дал сте га тог дана видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Видео сам га тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана сте га видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана кад се све то десило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У згради, био је ту али, био је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У згради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, у згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте разговарали нешто са њим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели пре пуцњаве или после пуцњаве?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ах, тог дана је био, да Вам кажем право, пре или после, само бих Вас слагао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога је био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Он је имао ту, ту им је био као седиште, њихова канцеларија је била ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Али зашто он долази, јел знате зашто је ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па ту је био командир ТО и он је био и његов заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је ту седео?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ту су они били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И видели сте га тада кад је била та пуцњава?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је била пуцњава, да ли сте га видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Е, па сад то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Десет, петнаест минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како, у ком моменту га Ви видите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па видим га у току дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У току дана, пре и после, био је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он ради?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел излазио, да ли сте видели да ли је излазио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам, то не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате. Како је био, како је изгледао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ђорђевић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У униформи, како је изгледао, млад човек, пунији мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У униформи је био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икад са њим прокоментарисали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, око тога, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте разговарали о томе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он било шта некеме рекао да сте Ви чули, да је нешто говорио о томе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, не, не ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чујете пуцњаву, то сам заборавио, Ви идете на прозор, степениште које гледа према гробљу, а ко су још људи који узимају оружје и бране зграду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ту који су били у том тренутку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко су ти људи?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ко је, сад не знам тачно колко људи ту је било, то је доста нас је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па то ако сте само вас двојица референти ко су остали, тих доста?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чини ми се да је Зоран био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зоран, ко?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зоран, овај, Станисављевић и да је Зоран Петковић био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На који прозор су они отишли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли имали оружје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како на који прозор, да ли су уопште отишли.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Само мало, само мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, не зато што је рекао да су прозоре, заузели су позиције, тако сам ја схватио.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд ја могу да знам кад ја стојим на једном прозору а има ту десет прозора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту Ви видите Зорана? Чекајте мало, господине Крстићу, пошто сте рекли да је Зоран био тада ту, кад сте га Ви видели да је био ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У току тог дана, ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели кад је почела пуцњава или сте га видели касније?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја само могу да тврдим са одговорношћу да је он био ту, у војном одсеку. И био је ту испред, пошто треба да има овај податак, да је био ту са нама Анђелковић Векослав, исто је он ту са нама био. Били су, да ли је био и председник Скупштине општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко је то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Радић, и председник Извршног већа Станислав Анђелковић и били су двоје или троје људи из Радне организације «Балкан».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У току, тада сте их видели?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У том тренутку, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том тренутку, у тренутку пуцања?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У тренутку пуцања, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел било шта неко предузима, пошто сте сви ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нико ништа не предузима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ко дели оружје, мислим, ко то, ја не знам како то изгледа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Негде се налазило оружје?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Свако има своје задужење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Свако има, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А то сте добили пре тога?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да, пре тога имали смо ми то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, ко је сад рекао, јел има неко ко ту командује ко ће шта да брани, који прозор или који прилаз?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ма, не, право да Вам кажем, ајде да будемо спремни да случајно не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел Вам неко нешто рекао ко ће на који, јел разумете шта Вас питам?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, сами смо тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, како сте знали да не одете тројица на исти прозор, мислим, мало, разумете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, сад то су детаљи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, па није он отишао у том моменту, није он уопште био на прозору, он је касно поподне био на прозору.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, не тај прозор него онај прозор кад је пуцњава па они бране зграду, тај прозор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је отишао по оружје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не ту су били, они су се расподелили, ево, да Вам прочитам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читајте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заузели су, јел сам ја у праву, ви сте заузели положаје, кад сте чули пуцњаву?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, у почетку је то објаснио, узео је оружје и заузео положаје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ма, јесте али ја питам за остале, ко је где био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам, негде су се, знам само где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте инсистирати, он каже да је поред њега само Андрејевић. Не зна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту је, ту је колега, овај, можда ће ме он боље разумети, кад је, кад се праве, нека акција кад је у питању онда неко распореди ко где стане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, како можете сада уопште тако да коментаришете, молим Вас. Нема шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ништа, одговор је нико нас није, једноставна ствар, питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вас је неко распоредио по тим прозорима да браните зграду или није?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, било је ту спонтано, да Вам кажем право, ту је мало настала и паника, сад ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, све сте то рекли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А сви ови које сте поменули су имали оружје и бранили зграду?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Највероватније сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала пуно.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овај, то да би се заокружило ово чињенично стање, јуче сам имао, сад немам, ти млађи људи јесу ли били црне пути?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не. Откуд знам. Не знам, не, не, не знам да ли су били.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не сме да каже одбрани, каже нису ови, зато, нису. Па добро, реко да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знам да су тако по физиономији, по расту, откуд знам да су Роми.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да Вас питам јел се тај војни одсек званично зове војни одсек?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зграда војног одсека.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И та институција се зове војни одсек?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Војни одсек.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Е, а, има ли неки одсек за Народну одбрану?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Можда је то исто.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, да ли је исто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде је био један сведок који је рекао да је он радио у том Одсеку за Народну одбрану и да то нема никакве везе са војним одсеком. Војни одсек не постоји, он је рекао а Ви сад кажете, ал добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми смо звали зграда војног одсека, можда је то.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не могу да се сетим неки је сведок ту био који каже да је био Одсек Народне одбране.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће да се тако зове.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли знате Јашара, јел имате Ви ауто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да нема.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нема, да. А не знате ко је заменио Јашара, да ли је неко заменио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате ауто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време јесте ли имали ауто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У то време имао сам ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте точили бензин?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, добро да ли знате ко је заменио Јашара, јел радила пумпа кад је он убијен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То вам не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел имао породицу овај Бобан Вуксановић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Супругу, децу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да. И децу.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где живе они?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У Сувој Реци.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сад где живе?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Сад, у Нишу.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: У Нишу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али Бобан је покојни, он је умро.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, да, знам. А шта му је супруга? Лекар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Супруга, није лекар, не знам шта је, радила је у пошти, радила је, радник у ПТТ је била.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Немам више питања.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У Сувој Реци, али не знам шта ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите? Госпођо Кандић јел имате питања?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Коментаришу ове шта је важно, как шта је важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, имате права да поставите питања, ништа Вас нисам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, само да Вам кажем, упадају, вичу што је важно, протестују овако како, то није уобичајено било до сад а ја, а врло је важно то да ли има и ја ћу, ја ћу, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам ускраћено питање.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, није ми ускраћено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, то је њихов коментар.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али интервенишите да они прекину, сад и немају, сад и не могу то да кажу, могу да се јаве, какав је то начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Као да смо на пијаци не у суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић?

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам како сте, јел сте Ви често били, знали где се налази Нишавић, дал је у граду или?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, знао сам, углавном сам знао.

НАТАША КАНДИЋ: А где сте га обично звали? Јесте га звали на полицију тамо или?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Кући, у полицији, виђали смо се често пута током дана јер је он био, ја сам, добро сад није за, овом приликом да се каже, ја му кажем Мишко шта радиш па ти реко само шеташ. А дружио се са нама, сваки дан скоро. Ко год је имао слободно време, обилазио нас.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите ми а кад га зовете у току радног времена, где га зовете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, видите, тад је било ратно стање, бар ја колико знам за Мишка Нишавића, радно време, никад се није знало кад је на радном месту, кад је кући, кад је на улици, кад је у, тако да све зависи од ситуације. Али виђали смо се често пута, можда по два, три пута на дан.

НАТАША КАНДИЋ: Јер рекли сте нам овде да сте звали кући па сазнали да је у Призрену?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Пошто мени је мало чудно да га зовете, зар нисте звали првенствено у полицију тамо да видите где је његово радно место?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Знате, ратно стање је било, њему је било прече, он је познат то нећу, он се више кретао ближе куће него да горе буде изложен, је било на периферији Суве Реке, могло да се деси свашта као што су хтели да га убију. И он се човек припази, мислим сасвим нормално, паметан човек би.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А реците ми формално ко је располагао подацима о томе где се он налази службено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам овде да сте од породице сазнали да је он службено, значи, да породица Располаже подацима где он обавља свој посао па сте тако сазнали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Сигурно, зна породица његова где је он. Знала је, уствари.

НАТАША КАНДИЋ: Па, је то значи да сте се Ви често обавештавали о томе где се он налази преко породице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није то рекао, рекао је да је тада звао и да му је породица рекла да је у Призрену.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте звали пре тога његову службу, полицију?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, не сећам се дал сам звао пре тога или дал сам звао после тога. Знам да сам тог дана контактирао његову

породицу и рекли су ми да је он у Призрену. Ми смо се свакодневно чули са њим, ми смо се свакодневно виђали, сад не могу да знам тачно кад, колико пута, кога и све то, мало и време учинило своје, тако да. А и дружили смо се, свакодневно смо се дружили.

НАТАША КАНДИЋ: Јел његов посао био такав да о његовом кретању податке поседује породица а не служба и ОУП где ради, то ми није јасно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, није то ОУП, то је Одељење, он је био шеф Одељења, малтене он је био, није могао МУП, ОУП да зна за његово кретање, мислим, моја је претпоставка, можда је требало да зна, не знам. Нисам упознат довољно са тиме.

НАТАША КАНДИЋ: А на основу чега сте Ви знали да треба да се обратите породици ако хоћете да знате где се он службено налази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић, он је рекао да је позвао, па немојте инсистирати. Рекао је позвао је породицу да се интересује.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А кога треба да зовем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, па рекао је.

НАТАША КАНДИЋ: Он врло поверљиве информације сазнаје од породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нису то поверљиве информације, он зове да пита где је.

НАТАША КАНДИЋ: Јесу. Кретање некога ко је запослен у полицији.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А кога да питам ако не породицу?

НАТАША КАНДИЋ: Па, полицију, тамо где ради.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Полицију?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, полиција није била надлежна да прати Мишково кретање. ДБ је нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, одговорили сте. Само конкретно, молим Вас.

НАТАША КАНДИЋ: А онда сте могли да зовете ДБ Призрен а ово је мало необично, он говори о томе, просто, те ствари се не одвијају тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви њега службено звали или сте га звали приватно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Приватно. Приватно смо били другари. У Сувој Реци смо се ми сви знали, сви смо се дружили, мало нас је било ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, тако сам Вас и разумела.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, тако.

НАТАША КАНДИЋ: Реците нам јесте Ви виђали оптуженог Нишавића у Крагујевцу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Виђали?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па, јесте у пријатељским односима, да се породице посећују, да?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ми смо се у Сувој Реци дружили сви међусобно па између осталог и са Нишавићем.

НАТАША КАНДИЋ: У Крагујевцу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Прво у Сувој Реци.

НАТАША КАНДИЋ: Добро?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па је то пријатељство настављено и у Крагујевцу.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте знали да се он бави неком истрагом о томе шта се догодило у Сувој Реци?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте знали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте знали да је саслушаван, да је позиван од МУП-а Србије у вези са Сувом Реком?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам знао.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте знали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте, јел се сећате неких текстова о, текстова у домаћој штампи о ауто школи у Крагујевцу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја сам, чини ми се, у то време био, једно време сам био у Лазаревцу, ако је било у том периоду, ја то нисам имао прилике да видим, тај чланак нити тај текст.

НАТАША КАНДИЋ: И никада, значи, нисте у својим приватним контактима дошли до тога да је, да он нешто истражује, да га полиција зове? Па, јел сте Ви, јесте овде позвани, јел овде постоји?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Палибрк, ово није први пут.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја се противим оваквом питању, ја сам очекивао да ће те Ви, врло ретко ја то радим колегинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јуче сте то радили.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја сам намерно, ја сам чекао да Ви приговорите али Ви нисте, она га пита малопре, он одговори директно на то питање, Ви ћутите, она поново значи, јел могуће да Ви то нисте знали. Значи, шта је то него инсистирање што сте малопре упозорили тужиоца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Палибрк, седите.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Ја морам, приговарам оваквом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите, наставеите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Ја морам да кажем да од јуче судница не личи на судницу. Ја не знам какав је ово начин, ово понашање, од јуче драње, викање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Кандић, поставите питање.

НАТАША КАНДИЋ: А ово сад, ово као, ово је горе него пијаца, страшно. Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви питања?

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Ево само пар питања. Помињали сте неке колоне да су се кретали Сувом Реком, јел знате да ли су то мештани Суве Реке или можда неких других крајева? Јел сте препознали неке људе из те колоне?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам излазио на пут да би пресретао колоне да их питам одакле су и ко су.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Добро, значи немате сазнања?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али видео сам из зграде, из зграде војног одсека видео сам да колоне пролазе. Било је можда сигурно из Суве Реке, из других села, можда је и било. Не знам тачно, нисам питао никог, ко одакле и.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Рекли сте да сте Ви сретали неколико пута Радојка Репановића, јел сте можда видели који аутомобил вози у то време, почетак рата?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ако је, он је имао «Џетру», чини ми се, цивилно, своје, лично возило.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јел знате боју можда?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам дал је тегет или сива, око тога немојте, не знам тачно.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Добро. Реците ми, а Бобана Вуксановића сте боље знали, јел он био ауторитет у граду, јел га је полиција ценила?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Он је био ауторитет за све нас.

АДВ.ИГОР ИСАИЛОВИЋ: Јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Био је један вредан човек, поштен човек, помагао свима, и Србима и Албанцима, сви су га ценили, излазио у сусрет свакоме као доктор, био способан и тако.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Ја бих судија прво замолио да се отклони једна контрадикторност, на Ваша питања сведок је одговорио да тога дана је у згари Општине, колко се, пардон војног одсека био Андрејевић Миодраг, колега с којим он непосредно ради, и да је дошао овај Југослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Да је ту било још лица али да се не сећа која су то лица била. А на Ваше директно питање да ли је тога дана у згради војног одсека видео Зорана Петковића, он је одговорио да се тога не сећа. На канонаду недозвољених питања заменика Тужиоца сведок је под притиском тих питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оппростите, оппростите, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваше, то је Ваше мишљење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово је сугерисање одговора сведоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да сада.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Не, није то никакво сугерисање одговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта ће те Ви предузети на реченицу канонада недозвољених питања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, хоћете сести.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Јесте, то су питања која су по закону недозвољена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, господине Палибрк.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: То су питања која у себи већ садрже одговор, сугестивна, капциозна питања, тужиоче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, покушајте да се сетите, молим Вас. Седите тужиоче.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: На то питање тужиоца, односно серију питања, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, добро поразмислите, да ли се сећате да ли сте том приликом, тог дана видели Петковић Зорана? Ако сте га видели, које доба дана, пошто баш опредељујете да сте га видели, које доба дана и где га видите ако сте ту у вашој просторији са Андрејевићем и да ли га је још неко видео, да ли знате? Да ли га је Андрејевић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Девесесет, ајде да кажем пет посто Зоран је био тог дана у војном одсеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У војном одсеку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: А када, у које време је био у војном одсеку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Можда је био цео дан, вероватно ту био све време али ја знам да је био тог дана у војном одсеку, Зоран.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Који Зоран, Петковић или?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зоран Петковић.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Зоран Станисављевић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зоран Петковић. Зоран Станисављевић.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: А где је био Зоран Станисављевић, дал се, пошто сте и њега малопре на питања тужиоца исто спомињали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, да али он је имао више, он се више кретао, да Вам кажем право, он је час ишао за Призрен час је, имао је више, како да кажем, пошто је био као одговорно лице, он је имао више права и слободе да се креће, он се много више кретао, за њега не знам тачно да ли је ту био тог дана, баш и не али Зоран Петковић је био у војном одсеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тих дана свакодневно Зоран био ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па у већини случајева јесте. Углавном, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Добро. Да ли се сећате како је био обучен Зоран Петковић?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Зоран Петковић.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Тог дана и тих дана, мислим, ајде, пошто је, да не будем?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Хоћу да будем искрен, дал је имао горе, он је мало био пунији, дал је горњи део имао униформу и доле, тачно не знам, панталоне.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Не можете да објасните?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тачно, не, лагао бих.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Објасните нам какав је био у лицу, јел можете то да објасните?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, Зоран је био увек весео, шаљив човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, по изгледу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: По изгледу?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: По изгледу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Пунији онако човек, пунији, мислим, буцкаса доста, висок, корпулентан.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Ја онда морам да питам, да ли је носио браду, бркове или је био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Није, није, није, Зоран није носио браду ни бркове.

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Добро. Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Молим Вас, да ли је тих дана било безбедно путовати за Призрен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тог дана, тих дана уствари, не само тај дан, добро, тог дана.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: И уопште тих дана да ли су се дешавале отмице, убиства?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тих дана, ми у својој кући нисмо били сигурни. Ни су својој кући ни у стану, ми смо чак минирали врата улазна у нашем улазу иако смо живели, станари су били углавном српске националности, а не на улици, не за Призрен, свугде је вребала опасност.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Питам Вас нешто лично, кад тих дана, ако бисте кренули од куће, било службено било приватно, да ли сте имали праксу да се јавите породици да кажете одох ту и ту?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја нисам се јављао, мојој породици нисам јављао.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: А јесте ли путовали даље од Суве Реке?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Једном сам био за Призрен, једно два пута сам ишо код браће у село, то је три километра од Суве Реке и нисам се удаљавао више.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Да ли се могло путовати а да се не јави, јел се дешавало отмица?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Дешавале се отмице, дешавале се отмице. То је било. Ти догађаји, дешавали су се, ти случајеви.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Ја после масе саслушаних сведока до сада морам коначно да поставим питање. Како је изгледао крај рата у Сувој Реци, јел имало тада колона?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Крај рата?

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Кад је завршена кампања бомбардовања?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не. Није имало колона.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Како су Срби долазили у Србију?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А мислите на колоне Срба? Добро, опростите, ја сам се мало мислио на колону Албанаца. Крај рата.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Па, јел имало колона или није?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Имало колона Срба.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Па, где су Срби ишли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Према Србији, углавном.

АДВ.ТАТОМИР ЛЕКОВИЋ: Хвала.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал има још питања? Браниоци, изволите?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Говорили сте да је постојала опасност да се одсуствује из зграде Територијалне одбране, ја Вас питам да ли је та опасност била реална и да ли су снаге ОВК могле да освоје

зграду Скупштине општине, МУП-а и Територијалне одбране? Да ли је та опасност била реална?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините, када, када, када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је опасност била реална?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да, од терориста?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком моменту, у ком моменту, на који период мислите, да ли је била реална?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Тих дана и тог дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана, од почетка бомбардовања и тог?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће, могуће, то је сасвим реално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих дана и тог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: То је могло да се деси, шта је нас било ту, колко је било, мали број. Скупштина општине није имала, председник општине и још ту неки курири, то је могло да се деси. Могло је, могло је.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А, извините а колике су снаге ОВК биле на том подручју?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: А не знам то, нисам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су биле бројне?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Сигурно су биле али не знам ја колике и шта, не знам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Добро. Говорили сте о паравојницима, да ли је било уочљиво кретање паравојника кроз Суву Реку и на путу Приштина-Призрен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, било је, било је.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су биле бројне колоне добровољаца, паравојника?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Колоне не али овако мање групице и појединачно, имао сам прилике да се са њима сретнем и да их питам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су се задржавали у Сувој Реци?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, чим су ту били, сад ја не знам да ли су се задржавали и колико али било је у Сувој Реци, долазили су по цигарете, по храну, пиће да купе и ту с њима контактирали на кратко и дал су се дуже задржавали или не, не знам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли је било можда неких Руса добровољаца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: У Сувој Реци нисам имао прилике да, немам таква сазнања.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Сведок «А» Вам је рођак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Јел тако? Да ли је он склон употреби алкохолних пића?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће, не знам, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали прилике да видите да ли је?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, не да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да чујете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, кажем, да се тако изразим пијаница да кажем, али могуће да попије, то није.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Коју школу је завршио сведок «А»?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Који сведок?

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: «А», «А», Ваш рођак?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Неку средњу школу, или није завршио, не знам тачно, не знам.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Значи, могуће је и да није завршио средњу школу?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће да нема средњу школу завршену.

АДВ.ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Хвала, судија, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас још нешто питала, господине Крстићу. Ви сте, на више пута постављено питање, рекли да сте знали да је Нишавић Мишко у Призрену након што сте звали породицу и породица Вам је рекла, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте конкретно разговарали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, неко ми се јавио, па сад, да ли је супруга његова, највероватније супруга.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, код тужиоца кад сте били саслушани.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1. јуна 2005. године Ви кажете: «тог дана кад се то десило Мишко је био у Призрену, то ми је он рекао преко телефона».

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али кад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог дана, значи, прецизирали сте, звали сте Мишка телефоном и он Вам је преко телефона рекао да је у Призрену. Данас сасвим нешто друго говорите. Данас кажете породицу сте контактирали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, звао сам га ја и онда он ми се јавио кад је дошао из Призрена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас. «На дан убиства тај Мики је био са мном у згради војног одсека све време, са њим сам се дружио». Тог дана, значи говорите: «тог дана, кад се то десило Мишко је био у Призрену, то

ми је он рекао преко телефона» а сад сте рекли да Вам је породица рекла да је у Призрену.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, то је велика разлика.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Разлика али осам година али знам да сам га свакодневно, скоро звао телефоном кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта је сад тачно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте звали породицу или сте њега звали?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па било је случајева да сам звао скоро свакодневно и сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, како га Ви зовете и где га зовете кад Вам он каже ја сам у Призрену?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, али кад се вратио из Призрена после. Кад се вратио из Призрена, чули смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, врло Вас прецизно питам, значи, одговорите ми прецизно на питање.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ајде, реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Тог дана кад се десило Мишко је био у Призрену, то ми је он рекао преко телефона».

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас кажете да сте звали његову породицу, да сте звали кући, да сте тражили кући Мишка и да Вам је породица рекла да се он налази у Призрену. Значи, код тужиоца кажете да Вам је он рекао да је у, преко телефона, да Вам је он, преко телефона рекао, у Призрену. Ко је кога ту звао, јесте га Ви звали, ако сте га звали, где сте га звали, знате, то је велика разлика?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, знам, знам, знам, схватам ја. Ја знам да сам с њиме контактирао, мислим, да смо били у контакту, е сад након осам година сад да Вам кажем тачно детаље и време, ја стварно нисам у ситуацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад шта би било онда тачно, ово што сте рекли код тужиоца или данас што сте рекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Тачно Вам кажем да је он тог дана био у Призрену, да сам га звао и да смо се после тога, да смо се видели и чули телефоном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не овде сте рекли да сте се чули, то ми је рекао преко телефона, где Вам он то говори, где Вам он говори, ја сам у Призрену, те га Ви зовете па Вам он каже?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, али није то тако да је он звао, да се ми чујемо док је он био у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми смо се после тога ми чули са њим, он каже да сам био у Призрену, знам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел код Тужиоца нисте уопште спомињали да сте разговарали са његовом породицом?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, добро али то је можда нијанса која није инсистирао на томе, ја сам рекао да за Мишка Нишавића знам то и то, да је био у Призрену, и сад то су детаљи који требало је овако или онако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја инсистирам на томе јер Ви баш опредељујете тог дана да је он у Призрену и опредељујете да сте са њим разговарали и да Вам је он преко телефона?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Чули смо се ми телефоном али, ми смо се свакодневно чули телефоном, сад то је, кажем Вам поново, понављам ствари да сад знам и тренутак, сат и дан, то је осам година, а сваког дана смо се чули, мислим знате, били смо у контакту или виђали или он мене звао или ја њега звао и сад то су детаљи које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он често одлазио у Призрен?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ишо је али ја сад, дал често, ал ја то не знам, шта то значи ретко а сад често:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ако се често, ако сте стално са њим у контакту где га налазите?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Углавном је ишао, углавном је ишао тамо, имао састанке са Центром, са својом претпостављеним, ишао је за Призрен, често пута, ишо. Можда и свакодневно, можда кажем али ишо доста често.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, постоји могућност и да Вам је он рекао да је у Призрену?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад би то могло да каже?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, не тад, не док је био у Призрену, него кад се вратио, ми смо се с њиме дал смо се видели или чули и онда би сам, кажем где си бре, каже био сам у Призрену, знам реко да си био у Призрену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте му рекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте, мислим, тако, тај разговор је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има још питања?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: Само, овај, да ли имамо податак за овог Андрејевић Миодрага, у списима предмета, евентуално његову адресу,

пошто ће то, у сваком случају, бити мој процесни предлог, па да питамо сведока да ли има сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дал знате где је Андрејевић Миодраг, на којој адреси да ли знате?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Питања?

АДВ.ГОРАН ФОЛИЋ: Сведок нам је рекао да је пуцњава трајала негде око петнаест минута па само да нам каже да ли је, да ли му је то личило на неки сукоб или на шта је то, ако има, што кажу, неки закључак да нам каже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта Вам је то личило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Пуцњава је била, ја у сукобу нисам учествовао никада, не знам шта је сукоб, нисам знао да разликујем које је, говорило се, није пуцњава нашег наоружања него кинеског наоружања које су имали, углавном, припадници ОВК-а, ја ни то нисам знао, нисам могао да разликујем, које је шта наоружање, не знам око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је само поменуо да су му нестали два синовца па нек нам каже само када?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јел битно за суд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је Ваше, ако хоћете да одговорите, није битно.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: '98. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јуна месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још? Јел имате Ви Тужиоче? Изволте, можете.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, мени мало то сад пита Нишавића где си био, он каже у Призрену, каже знам. Па, сад, јел тако сте малопре нешто рекли?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да, да, тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па што га питате кад знате да је био у Призрену?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нишавић му је реко.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па добро, то обично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Али ово сад, питали сте приватно или службено, приватно, шта је тог дана било толико важно приватно да позовете Нишавића и да се с њим више пута чујете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, не знам детаље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, хоћете ви да шапнете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Палибрк.

Председник већа изриче

НАРЕДБУ

Опомиње се адвокат Палибрк Драган да не ремети мир у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел се сећате шта је то било тог дана важно а га зовете приватно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми смо се свакодневно са њим чули, свакодневно виђали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад кажете ви, на кога мислите, ви као ја или, ја сам се с њим, или ви из службе или ви из породице?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја, као грађанин Суве Реке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као пријатељ?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Као пријатељ?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као другар?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, шта сте, јел се сећате шта сте тог дана разговарали, шта је то било важно да га зовете?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, да се видимо, да попијемо кафу, дође он код мене ил одем ја код њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли попили?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да углавном питам, да углавном питам, пошто је ишо, био је у Служби, кад је ишо за Призрен да нешто не зна, неку информацију о нестанку мојих синоваца, углавном је то у то време било врло активно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јесте ли се видели тог дана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ја, да Вам кажем право, виђали смо се свакодневно, највероватније смо се, да ли видели или чули, сад, после осам година, не би могао да Вам тачно кажем, били смо се чули или видели сигурно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, јел се сећате кад сте онако сели па попричали, да кажем?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми смо седели свакодневно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Па јесте ли у том?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Кад год смо имали слободно време, није имало друге обавезе, шта, ја сам био референт, после дошла наредба да ми до три сати радимо као да смо запослени у војном одсеку, после три сата смо вољно били, мислим имао сам времена да се дружим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Обзиром да кажете он није био тог дана у Сувој Реци, Нишавић, јесте ли Ви њему рекли шта сте Ви видели са оног прозора кад су ова деца утоваралапакете, лешеве, шта?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, нисам, не верујем, нисам, не, нисам му рекао, зашто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, Ви, неко ко ради у војном одсеку, свом пријатељу који ради у ДБ-у, који је главни за Суву Реку, у Служби Државне безбедности, нисте нашли за сходно да му кажете да су били неки лешеве и нека пуцњава у Сувој Реци? Јесам ја то тако разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, рекао је да није разговарао а не тај коментар Ваш.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не питао сам, питао сам дал му је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, одговорио је. Молим Вас Тужиоче немојте тако. Значи није разговарао.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Око тога нисмо коментарисали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нисте коментарисали. А да ли сте стекли утисак да он нешто зна о томе или не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Откуд знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, знате зашто мислим да је то важно ако прети опасност, кажете, од терориста, Ви сте бројчано много слабији па зар не би био то једна од оних опасних ситуација, да су се десила нека убиства у Сувој Реци Албанаца, па да постоји опасност неке освете, па као такву ситуацију, дал сте о томе разговарали са неким ко представља Службу Државне безбедности у Сувој Реци?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ма не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисам. Ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте са својим претпостављеним на ту околност водили разговоре?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ми нисмо имали претпостављеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то, да нисте имали претпостављеног.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Реко сам. Он је био у Призрену.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дал сте са Бобаном, доктором, разговарали о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Осим тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не једно је шта је било а друго је о тој опасности од освете можда?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, нисмо око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то да ли сте разговарали са Бобаном?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Нисмо око тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ико помињао неку могућност да будете нападнути зато што се то страшно десило?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па, ја нисам чуо од неког да нам прети опасност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте мало необично, Ви кажете да сте само са Бобаном Вуксановићем о томе разговарали а са човеком са којим се свакодневно, кажете, у контакту, стално се чујете, стално се виђате, за Нишавића конкретно мислим, да Ви уопште не прокоментаришете тај догађај. Пазите, Ви кажете да пре тога није било тако да сте видели да неко носи лешеве, да није било, да се није уопште догодило тако нешто што се догодило тог дана па је врло необично да Ви не разговарате о томе и са Вашим тим пријатељем Мишком, са којим сте нон-стоп у контакту. И тим пре што знате на којим пословима ради, знате, стварно је необично мало?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да Вам нешто кажем, добро за Вас је необично али ако, кад би живели Ви доле, у тој средини, онда не би било необично. То је сасвим обично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, знате зашто је необично, Ви разговарате са Бобаном Вуксановићем, зато Вас питам, ако са Бобаном разговарате, са пријатељем са којим сте нон-стоп уопште не разговарате.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па да али он је исто грађанско лице као ја а није припадник Службе Државне, а Мишко је припадник Државне Службе. Што би ја имао њега да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Бобан Вуксановић био?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Лекар по струци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакву функцију није имао?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја не знам да је имао неку функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде стално се спомиње командант града, па да ли Вам то нешто?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не знам ја то, да Вам право кажем то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате ништа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја не знам ако је то. Што би ја сад имао са Мишком Нишавићем, да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени, да ли има питања? Изволите.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Добар дан, господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Петковић Зоран.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Оптужени Петковић Зоран. Интересује ме само нешто. Да ли си ме икада, док сам био доле, значи, видео да сам носио униформу полиције или да сам припадао њиховом саставу, резервном, активном?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: При полицији ниси био уопште нити си имао униформу полицијску.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Да ли сам имао униформу док сам био у том војном одсеку, пошто кажеш у војном одсеку?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ја сам рекао да си можда горњи део, не сећам се сигурно, можда горњи део си имао.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Како сам изгледао, јел сам носио браду, бркове?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не, не, мислим никад носио браду нити бркове.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Још једно ме интересује. Јеси сигуран да је тог дана, да си тог дана са Микетом Нишавићем био у згради војног одсека?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте, јесте, био је и Мики Нишавић.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Али у ком времену?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па скоро цео дан ту је био, сво време.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Јеси сигуран, јел ја знам другу варијанту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, је ли сигуран ако он каже да јесте целог дана.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Господин Нишавић је био са мном и са Станисављевићем у Призрену до петнаест часова, зато што знам у времену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И господин Петковић Зоран каже да је био у Призрену, да је дошао касније.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Могуће али ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, зато Вас питамо кад, у ком моменту сте Ви видели петковић Зорана?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Е сад који моменат.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: И да ли су твоје канцеларије и Андрејевића биле на улазу са леве стране?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте.

ОПТ.ЗОРАН ПЕТКОВИЋ: Толико. Нећу ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Дал има још питања? Оптужени да ли имате питања. Изволите?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па реко да рашчистимо ове недоумице око породице моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако, мислим, немојте да коментаришете него само директно поставите питање.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па не, око породице сам хтео, како је он знао, пошто је он ту сад да пита моју породицу, ја зато кажем, дал сам ја имао, колко атентата на мене док сам био тамо?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Мислим, покушали су да те, да изврше атентат.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да, то?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: После тих атентата ја сам једино породици јављао где сам јер сам веровао само мојој породици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте. Кад су били ти атентати?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: То је било пре бомбардовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре бомбардовања?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Које је следеће питање?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Значи, било је три атентата на мене, трећи пут сам тешко рањен и од тога, после тога трећег, пошто су једино ти људи који су ме пратили, ја нисам веровао ником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Нишавићу, поставите питање.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Само да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате врло добро како се питања постављају.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па знам зато кажем, зато сам хтео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато Вам кажем, поставите питање, немојте давати коментаре.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли си ти знао да ја само породици кажем где, и породица зна и мој најужи, најужи пријатељи знају где се налазим?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Да.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли си ти био ту међу тим ужим с ким сам се ја дружио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јесте.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли сам ја, у току целовременог боравка у Суву Реку, откад ме познајеш, да ли сам некад, икад имао проблема са Албанцима, свађе, било шта?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Да ли сам некада неко код мене дошао да се на мене жали, да је писао пријаве, да је нешто, било који од Албанаца?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Не.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Од кад сам радио у Служби Државне безбедности да ли смо ја и ти некад разговарали у Сувој Реци службено о, да сам ја тебе испитивао нешто службено?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Никада.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Шта ти мислиш, по твом мишљењу, да си ми реко, да си ми причао ово што кажу, шта би ја урадио мислиш? Дал би те ја заштитио или бих ја, шта бих реаговао, дал бих реаговао ја?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Како мислиш?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта мислите?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Мислим, кад би, ово што је сад да је мени рекао тада, па сте га Ви питали зашто нисте рекли Нишавићу, ништа нисте га питали, да ми је рекао да зна, шта би ја урадио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Ти би реко није то твоја посла, не мора ти да знаш, мислим. И не би ми дао одговор сигурно и да сам те питао. А ја сам ипак свестан човек, никад не желим да употребљавам другарство и службу. Служба је служба, другарство је другарство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја Вас сад питам, рецимо да сте Ви чули да је било то неко ношење лешева, да сте чули да је била пуцњава, да су биле експлозије па зар не би то било нешто што би било врло потребно Вама, да Ви знате, за припаднике Државне безбедности?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Па, сигурно, ја сам хтео, ја зато кажем, ја бих сигурно предузео мере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја само на ово да коментаришете зато што кажете да није то у Вашој надлежности. Зато ја баш питам да ли би управо то било врло битно за Вас?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Зато сам рекао, пошто је госпођа Кандић питала око моје породице. Ја сад кажем, једино моја породица, кадгод сам кренуо где је знала где сам. Ја сам три пута нападнут и неко је, нећу сад да кажем овде да ли из Службе или цивилства, знао где се крећем и трипут сам нападнут, атентатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте то.

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Значи, да би се знало јел због јавности, због Тужиоца, да зна зашто, јел ја нисам веровао ником, зато сам и нападнут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још неко питање?

ОПТ.МИЛОРАД НИШАВИЋ: Ништа немам. Само да га поздравим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Хвала. Изволите.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Добар дан, господине Крстићу.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добар дан.

ОПТ.РАМИЗ ПАПИЋ: Рекли сте да ме лично познајете. Имам једно питање. Да ли си икад чуо или видео да сам ја извршио било какво кривично дело или нешто незаконито радио?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: С обзиром да сам, углавном, познавао ове који су радили у МУП-у, у ОУП-у Сува Река, а поред осталог знао сам и тебе. Ти си важио за једног врло доброг човека, савесног радника СУП-а, шаљивцију, добричина, само тако. Никада лошу реч о теби нисам чуо, ни од Албанаца ни од Срба иако сам имао велики број пријатеља међу Албанцима и познавао сам деведесет посто Албанаца у општини Суве Реке. Никада лошу реч о теби нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Оптужени да ли има још неко питање? Нема. Господине Крстићу, да ли Ви још нешто имате да изјавите, нешто што Вас евентуално ми нисмо питали а Ви сматрате да је то врло битно?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Па не знам шта да Вам кажем, мало сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: И време учинило своје, доста дуго, нешто што је битно за овај процес, кад бих знао, реко бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Крагујевца, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Из Крагујевца, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1.300,00 динара Вам је карта, јел тако?

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Добро, хвала, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове.

Исплатити сведоку 2.000,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо, господине Крстићу. Можете ићи.

СВЕДОК МИРОСЛАВ КРСТИЋ: Јел могу само да поздравим ове комшије моје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи. Добро направићемо, две хиљаде, две хиљаде, направићемо паузу.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

Настављено у 12,35 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати молим вас сведока Казић Крунислава?

Сведок КРУНИСЛАВ КАЗИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Казићу, добар дан.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми име и презиме Ваше које је?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Казић Крунислав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени од оца?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ћорђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: 1973., 22.02.1973. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Тренутно у Смедереву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Смедереву? На овој истој адреси јел тако, јел то ова Колективни центар «Радинац»?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Радник, физикалац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани код истражног судије у својству сведока и данас сте позвани у својству сведока и дужни сте да говорите истину. Као сведок не смете ништа прећутати, једино нисте дужни да одговарате на питања уколико би тиме себе или Вашег неког блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, лажно сведочење представља кривично дело. Јел сте ме разумели?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте текст заклетве који се налази испред Вас. Наглас прочитајте.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Овде? Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Реците, јел Ви остајете код овог исказа који сте дали код истражног судије?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у свему, јел тако? Интересује нас март месец '99. године где се Ви налазите на којим пословима и задацима пре почетка бомбардовања, значи рецимо у току марта месеца где сте?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па пре почетка бомбардовања био сам на терену у селу Рештане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па обезбеђивали смо пут, сеоски пут, мислим главни пут што води према Ораховцу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми јел сте Ви били резервни полицајац?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, резервни полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте мобилисани као резервни полицајац? Кад су Вас позвали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па '98.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: '98?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Тако нешто. Онда кад су сви били мобилисани отприлике тад и ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад нам испричајте, пошто кажете да сте били на том Рештанском путу, јел тако, када је то било јел се сећате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па било је то јануара, фебруара, онда марта смо исто ту давала и кругу МУП-а или ОУП-а, ко је већ био не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте били почетком марта у кругу ОУП-а Сува Река? Јел сте били почетком марта, тих дана јел сте били?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, био сам на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На терену?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте у току марта месеца били поред СУП-а или на обезбеђењу полицијске станице или било где у граду у у Сувој Реци?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па овако, нама је била смена 24 сата. Значи, одемо 24 на терен и онда се вратимо, дан преноћимо или преседимо, после одмах се враћамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је друго за терен, али ме интересује поред ОУП-а Сува Река када сте Ви били у току марта месеца? Јел сте били на обезбеђењу полицијске станице?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па не знам да ли је био март, био сам у фебруару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У фебруару?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Извините, да се не збуним. Ишло се седам дана на терен, онда седам дана у МУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је било?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ајде онда овако да покушамо да вежемо неки период. Од почетка бомбардовања, од 24. марта 1999. године када је објављено бомбардовање у вечерњим сатима, где се Ви налазите?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја сам био, те ноћи био сам код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код куће?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, са породицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А дан пре тога где сте били?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: А дан пре тога на терену сам био. Онда ми паде смена да одмарам тако ту ноћ и онда ујутру смо се сви скупили у станици полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд знате да треба да дођете ујутру испред полицијске станице? Ко вам то говори, како вас позива, откуд Ви знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па звали су нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је звао? Испричајте нам о томе.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па дошло је дежурно возило по нас који смо ми били слободни да се скупимо у МУП-у ту и ишли смо по да кажем терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је било, јел то у јутарњим сатима или када је дошло то дежурно возило и ко је возио то возило?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па негде око 3, 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рано ујутру?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, рано ујутру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је одмах након од почињања бомбардовања? Јел би то био онда 25. март?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па вероватно тако може да буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: И онда смо чекали ту распоред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад долазите значи око 3 сата отприлике, мислите да је било?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, 3 сата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте Ви ту испред полицијске станице? Ко је још ту од Ваших кога Ви познајете од резервних полицајаца, активних полицајаца, ко је све ту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па од активних не могу да се сетим баш тачно, а био је са нама Нојић Ђуро, мислим на терену где смо онда отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пустите нисмо још дошли до терена. Него, значи долазите у полицијску станицу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је довезао, јел знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Кад сте дошли испред полицијске станице шта се ту дешава?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па ништа скупили смо се сви у једну просторију велику и чекали смо даље наредбе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми колико је било људи испред полицијске станице у том кругу дворишта, колико је било људи, јел било доста полицајаца?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па стража је била и 5-6 њих овако вртели се мислим вани, а ово друго је било све нас 15-20 не знам тачан број, нећу да вас слажем, број не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта 5-6 нисам разумела, стражара?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Стражари су били и дежурни возила мислим ови који су, у кругу су били, хоћу да кажем вани тих 5 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е која возила сте Ви видели?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па била је лада-нива и овај застава 101.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда био паркиран неки камион ту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Није, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се ту задржали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Вани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Пар минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар минута? И шта вам каже, ко вам шта говори? Испричајте нам како је све то ишло до момента док нисте отишли на овај положај? Ко вас је то окупио, ко вам се обраћа, шта вам говоре, где треба да идете, причајте нам мало о томе.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: После је дошао дежурни, дошао је по нас и рекао је ти, ти, идеш у кола мислим и одемо на терен. На пример биле су 2-3 групице, 5-6 човека, можда и 7, 8 не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тог јутра био неко од ваших који вам је надређен ту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама непосредно био надређен?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Обично дежурни, добије списак и онда идемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командир станице полиције?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Радојко мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А ко је помоћник?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ненад, Неша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Вама ту од њих двојице надређен? Ко ме се Ви обраћате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ненад, мислим да је Ненад, Неша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тог јутра ту кад сте дошли код полицијске станице?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? С ким идете на терен? У која кола улазите, ко вас води и ко је са вама од полицајаца у тим колима?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па био је са нама, ишли смо у ауто лада-нива и кец, застава 101.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У два аутомобила?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, у два аутомобила. Био је Новић Ђуро. Резервни полицајци ми смо били онда. Нојић Ђуро, Недељковић Звонко, Јовановић Ненад – резервиста исто, мислим да је био полицајац један активан Поп, звали су га Поп, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај Јовановић Ненад?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Он је резервни састав био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У резервном саставу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, у резервном саставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је са вама у којим колима, у лади?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте Ви у колима, јел с овим што сте набројали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да. Не знам која кола су била, тачно оно баш смо били збуњени због.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад како се то одвија? Ко вас прозива, ко каже, да ли вас је неко прозивао, да ли сте Ви ишли да погледате списак, како је то ишло? Испричајте нам како се то одвијало? Како Ви знате која је која група?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па дођу, дошао је дежурни, на пример 4-5 идемо тамо у ауто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дежурни?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, дежурни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то био дежурни?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам бре, онда је била гужва велика, не знам стварно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам каже где треба да идете?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Идемо на пут, идемо на терен да обезбеђујемо пут Призрен-Сува Река.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како крећете, крећете са тим возилом?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да крећемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте понели храну са собом?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Храну нисмо носили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте носили?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, после нам био доносио помоћник Ненад Јовановић, помоћник овај командира, он нам је доносио храну. Отишли смо тамо, обезбеђивали пут да би могла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад нам опишите тачно где се Ви налазите кад обезбеђујете пут, где се тачно налазите и ко вам је ту надређен на том пункту, ко вам је надређен?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па ми смо се налазили поред самога пута, малтене мало смо били скривени у жбуњу да нас не виде други и ту смо седели, ништа гледали смо, обезбеђивали пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то Топличане, Ћиновце, где се тачно налази то?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Пут за Топличане да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Топличане?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад реците да ли је ту био неки објекат где сте ви били смештени?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Била је једна кућа напуштена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напуштена кућа?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Напуштена кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким сте у тој кући?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нојић Ђуро, Јовановић Ненад, Недељковић Звонко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поп, јел он са вама?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Поп да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био са Вама? Добро.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Аризановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аризановић?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био активни или резервни?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Активни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Активни?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је ту био надређен? Ко вам је главни био ту у том делу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Аризановић ваљда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аризановић?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се. Обично смо давали стражу, на пример обезбеђивали пут, договоримо се ми између себе по два сата на пример.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад како се то одвијало, јел вас једним колима довозе до тог пункта? Јел Ви видите где одлазе друга кола?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја нисам видео друга кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је Ваша та једна група која је дошла ту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, ту смо ми били и гледали смо, мало смо се чували са стране да нас неко не примети и уједно смо обезбеђивали пут и тако, стражаримо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте добили храну, или идемо овако. Реците ми кад сте кренули, значи тог јутра да ли сте чули да ли је било неке пуцњаве на путу у реону Суве Реке и то да ли је била нека пуцњава?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисмо чули ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, то је удаљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, пре него што сте кренули, значи крећете из полицијске станице, улазите у кола, значи до тог момента док нисте кренули колима да ли чујете неку пуцњавау?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се није чуло?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ништа се није чуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је мирно?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Тихо, мирно, ништа нисам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлазите тамо, обезбеђујете, јел то било по сменама како сте то организовали тамо на том путу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па ми смо ту били можда 10-15 дана, не знам тачно, е онда договоримо се на пример ја ћу дању, по два сата на пример, ноћна и дневна смена, договоримо се ми и онда тако стражаримо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од ваших ту који су били имао неку радио везу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се да ли су уопште имали радио везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ових активних, ако ви нисте као редовна полиција, као резервна полиција, да ли је неко од активних полицајаца имао? Да ли је конкретно Аризановић који је био кажете вама ту шеф, вођа тог пункта да ли је он имао, да ли се сећате тога?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се, можда је неко и имао, али не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците онда када сте први пут добили храну, после колико времена, пошто кажете нисте ништа понели, кад сте добили?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Мислим да је било сутрадан одмах или увече, увече или сутра, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Заборавио сам да Вам кажем искрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, или истог дана или сутрадан мислите да вам је донета храна?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па сутрадан сигурно смо добили. Значи, нисмо могли да седимо без хране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је донео ту храну?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Помоћник командира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С ким је он био?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам видео с ким је био, нисам запазио стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кад вам је он донео? Кад, у јутарњим сатима, у току дана?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Пре мрака мислим да је, пре мрака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је то отприлике сутрадан било? Нисте сигурни или те исте вечери?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Или те исте вечери или сутрадан, нисам сигуран. Донео нам је храну и ништа. Како је момци? Добро. И ништа. Јел има нешто ново? Нема ништа ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте рекли да првих 4-5 дана нисте добијали храну, сад кажете или те вечери или сутрадан, морам одмах да Вам предочим? Шта је сад тачно?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Могуће да сам тако да исказ. Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је могуће?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да сам тако рекао и први пут. Не сећам се нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да сте тако рекли први пут, ово за 4-5 дана?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли – «Е не знам, не сећам се ко је доносио храну, нисмо ни добијали храну првих 4-5 дана, тако смо се сналазили», тако сте рекли код истражног судије, сад кажете или те вечери или сутрадан, па шта је тачно сад од тога? Шта је тачно?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад прецизирајте ко вам је донео храну. Тад сте рекли да не знате ко вам је донео храну. Покушајте да се сетите, тад кад сте код истражног судије то је било 29. јуна 2005. године рекли сте не сећате се ко је донео храну, а сад кажете да се сећате да је био Јовановић Ненад, помоћник? Шта је тачно? Разумете, морам да Вам предочим да кажете, то су ипак неке разлике у тим казивањима, значи морате да одредите шта је од тога тачно, јер баш сте сад прецизирали ко вам је донео?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам шта да вам кажем, ми смо онда били оптерећени, даноноћно мислим, можда је било тако, не знам стварно шта да вам кажем. Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел остајете код овог исказа код истражног судије што сте дали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па остајем, али ја не могу да се сетим, да се сетим сваких детаља и сваке речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И значи, са ким је поразговарао, кажете помоћник Јовановић Ненад кад је донео храну?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам видео, само чули смо да је стигла храна, донео је заменик командира и ништа више и они су нам поделили храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али Ви кажете, пита како сте?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па добро, после нам рекао овај Аризановић, пита шта, ми смо га питали шта има ново, каже нема ништа, све је у реду, каже пита јел има нешто ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто сте били 10-15 дана кад вам је поново донета храна?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је одмах донета сутрадан, да ли вам је донета неколико дана? Па ваљда знате кад сте добијали храну? Не сећате се?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако се не сећате када је то било, сад сте се сетили да је помоћник донео храну. Ко је још долазио да вам доноси храну, јер за 10, 15 дана, јел тако морали сте да једете нешто?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па добро, после смо, после нам овај нашли смо брашно у кући је било и сами смо се сналазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико нам то до сада још није рекао, знате? Говорили су људи о томе да је била патрола да су доносили храну, неко каже на неколико дана, неко каже сваког дана, па покушавам да Вас подсетим, јел Ви знате кад сте ви то пекли, кад сте ви то правили, имали сте времена око тога да се бавите?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па за то време док једни иду на стражу други спремају ручак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел долазио неко од полицајаца код вас, јел вам доносио воду, храну? Ако не знате када је то било покушајте да се сетите ко је долазио или то један једини пут кад је вама донета храна за све ово време 10, 15 дана?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам, не могу да се сетим стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Покушајте. Добро. Да ли је том приликом док сте Ви били на том обезбеђењу тог пута, да ли сте имали прилике да видите неке камионе, нека возила, ципове, да ли сте имали прилике тих дана да видите док сте били на том пункту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја нисам видео ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте видели? Јел се нешто десило за тих 10, 15 дана док сте били на том путу, обезбеђивали, јел се нешто дешавало?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Где ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где сте били, да?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ништа се није дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа значајно се није дешавало? Да ли вас је обилазио командир?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам, не сећам се. Не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? Само се сећате тог дана да је био Јовановић Ненад и више се ничега не сећате да ли је неко још од полицајаца долазио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Мора су они долазили, сад Ви мене терате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате Тановића?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Тановић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он долазио? Да ли знате ко је Петковић Мирослав Мики?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Микија да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он долазио да вам доноси храну? Да ли сте видели Папић Рамиза да је долазио? Да ли знате ко је Чукарић, Чукарић Слађан да ли знате ко је то?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Можда овако да га видим бих га знао, али именом баш не. Он има неке надимке, има имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте овде имате псеудоним сведока «А», немојте говорити његово име и презиме. Да ли је и он долазио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте прочитали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он долазио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И ко вам каже да се сад вратите натраг после 10, 15 дана, ништа се није догодило, нисте видели ниједно возило, све је било мирно?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па било је мирно све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам каже да се вратите назад?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па дошло је возило по нас и рекли су да се повучемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко долази по вас? Да ли се сећате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да ли је био Папић, од шофера ваљда он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се? И где одлазите?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Одлазимо у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: У Сувој Реци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зграду полицијске станице?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да и било нам је речено да одморимо пар сати, да се видимо са родитељима, укућанима ту и онда се поново враћамо назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се враћате назад?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па исто у СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте се вратили да ли сте имали прилике да видите да ли су неке куће биле запаљене?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Куће нису биле запаљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели? Да ли сте имали прилике да видите неке колоне, људи да напуштају Суву Реку, да ли сте то имали прилике да видите?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Имао сам прилике то да видим, али то је било после неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После неколико дана?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Тог дана кад смо ми дошли нико није, никакве колоне нису биле, дошли смо ту и ништа више, ручали смо код куће, били смо мало кући а колоне нису биле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли сте Ви уопште дознали када је страдала породица Бериша, о масовном убиство породице Бериша, када сте први пут дознали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: После пар дана кад смо се онда вратили кући, после пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од кога сте то чули?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па причало се ту, причали су, причао је овај Трајковић Трајко, Нојић Јован, они су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су причали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта вам кажу? Шта Вам је испричао Трајковић Трајко, шта Ви од њега чујете, како, на који начин је настрадала ова породица Бериша?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па кажу побијени су и ништа тако да ми нисмо имали времена да причамо јер онда смо ишли на друго место обезбеђивали исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А јел каже ко их је побио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, нисам ни питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел каже јел он радио нешто тад кад су они побијени, јел причао о томе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па пребацивали су лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам говорио о томе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па причало се, сад не могу да се сетим да ли је он причао или Нојић Јован, не знам баш, причало се о томе да су пребацивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је рекао ко је том приликом настрадао? Да ли Вам је причао о томе да је страдао неко кога је он препознао?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није о томе? Да ли сте Ви познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Познавао сам. Касније сам онда чуо да је и он настрадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то касније?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па после на пример пет до шест дана отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то чујете?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Онда се причало, сви су онда причали, па не могу да се сетим тачно, причао је овај и онај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта причају?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па да је настрадао и Јашар Бериша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко да га је убио јел причају?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нико ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико ништа? Ви знате где је он радио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: На пумпи је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је после њега био?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: После њега је био да ли је Славољуб или Зоран не знам. Нисмо ми имали времена госпођо судија да се баш бакћемо око тих ствари или пак на пример да причамо шта се све дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви познавали некога из породице Бериша? Да ли сте знали некога?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па ми смо били ту у комшилуку са њиме, по имену баш не баш све, а овако да их видим знао бих, познавао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте пролазили тим Рештанским путем?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па тамо се више нисмо враћали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми јел сте знали где је била смештена Мисија ОЕБС?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Иза аутобуске станице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате чија је то била кућа?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам. Мислите на ово ОСЦ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам чија је била кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Да ли је неко од полицајаца причао шта се догодило, од Ваших ту колега, резервних полицајаца, активних полицајаца када сте дошли, да ли сте са њима нешто коментарисали пошто сте чули да се догодило то што се догодило са породицом Бериша? Да ли сте са полицајцима коментарисали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са ким?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па причали смо, кажу да је био Бобан Вуксановић, он је био као ту, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је био Бобан Вуксановић?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Директор Дома здравља, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Он и Тановић. Мислим глупо је да причам без везе са колегама, а у ствари не знамо шта нас сутра чека, као они су издавали, ту су били као Бобан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте после тога били кад сте се вратили са терена, били сте кажете јавили сте се у полицијску станицу и?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, па смо онда били на пар сата код куће, онда смо се поново састали и били смо у робној кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У робној кући?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте били, на обезбеђењу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, на обезбеђењу доле, чували смо, одржавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви икада обезбеђивали полицијску станицу, у том кругу јел сте били?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте? Да ли сте имали прилике да видите неке офицере да долазе, неке људе на високим положајима?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не. Можда су неки долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је «Чегар 1»?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули уопште да се спомиње?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом приликом сте чули да се спомиње?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па кад су ишли у акције ваљда на чишћење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На чишћење?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Чегрови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су они?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па ваљда из Крушевца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте познавали неког од њих?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, нисмо имали ни контакте са њим, мислим нисмо се дружили јер свако је гледао своју обавезу да се што раније врати кући, да што више времена има код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је још неко долазио у полицијску станицу од униформисаних лица а да није ваша полиција?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште постојало друге неке полиције ту? Да ли знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада имали, држали обезбеђење са звоника?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада? Јел сте били некада на звонику?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Био сам, кад сам био мали као клинац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да видите са звоника? Јел можете да видите рецимо двориште полицијске станице?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Мислим да је могло да се види, могло је, могло је, онда су биле гране, воћњаци, шљиве и онда некад се види, некад се не види, зависи од периода, од ветра, јесен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је виши, да ли је виши звоник или црква?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам ко је виши, ваљда звоник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Ељшани Абдулах?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули? Да ли знате ко је Андрејевић Срђан?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Слабо смо се ми познавали, можда овако на име, али овако да се видимо можда би га знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су још Ваша задужења била касније? Шта сте Ви радили, да ли Вас је некада Бобан Вуксановић позивао, одређивао неке задатке?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, у ком моменту, шта сте радили?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: То је после било, не знам колико времена је било, онда ја сам у војсци полагао за тешке машине и скупљали смо лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте Ви први пут били ангажовани на скупљању лешева? Значи, идемо овако: у овом периоду кад сте се вратили из Топличана, кажете да сте били боравили да сте мало код куће, у односу на тај период када сте Ви први пут били ангажовани да скупљате лешеве?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: После можда две недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После две недеље?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Хоћу да кажем да је било више од десет дана дуже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пре тога јел сте били? Пре него што сте отишли у Топличане да ли сте скупљали лешеве?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само тада после једно десетак дана од кад сте се вратили?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па отприлике, не могу да се сетим баш тачно од 10 до 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас позива, где идете да скупљате лешеве, с ким сте били, како се то одвијало?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја сам ишао, био је Нојић Јован са мношћом и ишли смо у Сопине тамо и са Бобаном Вуксановићем. Два леша, три леша отворимо па затрпамо, па се онда вратимо поново назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, шта сте радили, јел сте Ви имали неке справе, како сте их пребацивали? Чиме сте пребацивали те лешеве? Шта сте радили конкретно? Да ли сте сахрањивали на гробљу, где?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: На гробљу, ту сеоско гробље смо их сахрањивали, ја сам отварао рупе са багером и ако доктор, Бобан Вуксановић он је био и доктор уједно и пише ако је име и презиме има ако не онда лична карта и затрпа се и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тад сте били први пут када сте те лешеве скупиле из Сопине, јел тако?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још где сте кажете били?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Онда смо били ту у Сувој Реци исто на гробље исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте те лешеве сахранили у Сопини, јел ту на суворечком гробљу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, где их нађемо ту их затрпамо, одемо у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте одлазили на суворечко?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јесмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: После два-три дана, значи од Сопина, после два-три дана смо и у суворечанско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ту приметили неке свеже гробове, тек затрпане?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте приметили? Да ли сте уопште чули да ли су се неки лешеве сахрањивали тих дана? Да ли је неко нешто говорио о томе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, ништа нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа нисте чули?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Није се ни видело на гробљу, оно познаје се мислим свеж гроб. Једна жена је била умрла од стварне смрти, стара нека, матора, па обично су били старци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чиме сте возили те лешеве, којим возилом?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Они за путеве, они мали камиони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су, опишите нам мало како је изгледао тај камион?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па имао је дуплу кабину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: И позади отворено оно као што имају ови Јавно комунално предузеће они мали, наранџасте боје мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чији је то камион? Јел знате чији је?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Од комуналног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од комуналног? Добро.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: И тако где би били лешеве у које село се нађу они нас зову, Бобан би дошао да нас зове и ми одемо, пример у Сувој Реци, у Сувој Реци два човека, два сахранимо и завршимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било неко обезбеђивање од стране полицајаца кад су лешеве сахрањивани? Да ли је било неко обезбеђење?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Тановић је био кажем са Бобаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био, Тановић?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, он је био са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте га добро познавали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па нисам га познавао, Тановић, Тановић тај човек је био, некад би долазио, некад не би долазио као да обезбеђује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули да су страдали у кафићу, у пицерији у оквиру занатског центра неки људи том приликом да се спомињало?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел знате где су сахрањени ти људи?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Е не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ништа о томе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вас је истражни судија питао пре него што сте почели на том муслиманском гробљу да копате ровокопачем раке, кад сте први пут отишли на гробље? Јесте ли приметили да је било свеже хумке, Ви кажете: «Било је свеже, можда, не сећам се». Па јел било или није?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Мислим да није било. Ту су били два-три гробља, а ми на то гробље на које смо ишли они и велика гробља су били, не можемо ми да одемо од гробља на гробље, ми направимо раку и завршимо посао и одемо, не гледамо по гробљу ко је нов, ко је стар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел познајете Спиру?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био у то време, шта је радио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Он је био са нама исто, скупљали смо лешеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он први пут, кад сте први пут били са њим?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па онда кад смо дошли са терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је тад било једино?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: То је тад да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је причао о томе да је он скупљао неке лешеве код пицерије? Да ли сте некада разговарали са њим о томе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Причао је да су били лешеве ту скупљали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: У Тржном центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао Вам је? И шта Вам је рекао?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Као била је маса њих ту и онда су скупљали. Спира је био, Трајко, Јован, они, они су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је причао Спира, јел тако?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је говорио да су неки лешеве одвезени били у Призрен? Да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не сећам се да ми је нешто говорио, можда, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико пута сте Ви били у скупљању тих лешева? Јел то било више пута или тад кад сте били то Сопине и?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: У Сопине били смо, били смо у Лешане, у Речане смо били, не знам још неко село не могу да се сетим. Оно ми се све збркало, мислим било је лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви тачно возили? Јел сте багер овај возили?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, багер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Багер? Кад сте се Ви задужили тим багером и ко Вас је задужио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па Бобан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бобан, све Бобан вам је, он је организовао то све?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па он је, кажу да је био командант града. Са њиме смо ишли, тај смо багер узели у Сопине у село и одмах смо ту имали лешеве и ту смо онда почели да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога? Да ли је била уопште станица измештена полицијска? Ви кажете кад сте дошли са тих пунктова да сте се јавили у полицијску станицу. Да ли је уопште била измештена полицијска станица тих дана да ли знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па нисмо баш у станицу, ту смо били истоварени поред пута да не би после силазили пешака пошто сам ја мало даље живео, од станице да идем пешака мало даље да би што времена имао, ја сам рекао да нас истоваре ту, мислим не баш поред моје куће, али поред моје улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, да ли се Ви баш директно јављате у полицијску станицу или ту где је кажете била нека? Где сте се јавили тачно? Где је била измештена јел знате Ви где је била измештена?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Касније је после била измештена станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али тог момента кад сте се вратили полицијска станица је ту била?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Мислим ту је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте се јавили? Јел сте се јављали или не уопште кад сте дошли? Кома сте се јављали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Прво су нам рекли идите кући одморите а онда да се нађемо доле у «Балкан» да идемо на ручак као да поједемо нешто, презалогајимо нешто, а онда кад смо се враћали не знам ко је издао наређење да будемо ту у робној кући. Значи, да не би ишли да се састајемо поново у СУП него одмах смо у робну кућу стали ту, е онда се после измештала полицијска станица, била је у дому здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господине Казиху, Ви помињете неког Јовановића који је био с Вама на терену, резервисту Јовановић Ненад, а да ли знате како се зове помоћник командира ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јовановић Ненад.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Исто Јовановић Ненад?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, два различита човека са истим именом и презименом?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, па овај што је био са мном зове се Јовановић Ненад, а ми га зовемо Нешко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нешко?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: А помоћник ваљда и он Јовановић Ненад мислим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли знате ко је Јајце?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Чуо сам за њега али га нисам виђао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Чули сте? Шта сте чули?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па да је ту у СУП, да је радио као он је раније долазио ваљда као активан полицајац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да је полицајац, јел?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: А нисам га виђао, мислим не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Е сад, Ви кажете да се ту међу вама полицајцима причало око овога и да су ту били везано за ове догађаје у занатском центру др. Вуксановић и Тановић, јел тако? А шта се причало за њих двојицу? Шта се причало за њих двојицу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да су били ту на обезбеђивању док су ова деца утоварила, људи који су били на утовару лешева, да су они били ту са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да су са том децом били док су отоварали?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел било приче ко је побио те људе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У том смислу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви кажете идете по тим теренима, прво сте на путу за Топличане, потом сте се вратили на кратко у Суву Реку, па онда отишли на неки други терен да обезбеђујете, Ви сте резервни полицајац? Како долази до тога да Вас сад неки лекар тамо из Суве Реке ангажује Вас као резервног полицајца да Вас ангажује да возите багер?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Он је био и командант града.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел је он то дошао и Вама лично наредио или је неко од Ваших претпостављених Вама рекао да идете са Бобаном?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, не, он је дошао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он је дошао и наредио Вам?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, да. Звали ме.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко Вас је звао?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Бобан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Он Вас звао?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јер, извините што Вас прекидам, јер пре рата '88. ваљда, '98. године онда кад сам већ био у резервни састав чули су да сам ја полагао у војсци за те тешке машине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, то разумем.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: И он је од тада знао да ја радим, да знам да рукујем с тим машинама и онда ме је звао пре онда неки ров да смо затрпавали, имали смо у фабрици ту машину такву.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Него ми је остало нејасно како може сад тамо неки др. Бобан да Вас као резервног полицајца повуче са Ваших задатака које имате и које сте добили од стране своје команде? Разумете?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је он био, шта је он био?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па командант града ваљда кажу. Нисмо смели да постављамо питања, мислим да их питамо ко су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесу ли ови чегрови тог дана кад сте ви окупљени ујутру у три, четири сата, јесу ли они ишли у неку акцију, кажете чишњења? Јел се чуло то нешто?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам их виђао тог дана уопште.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не да ли сте их виђали, него да ли су вама, Ви сте рекли дошао је неко и рекао да идете да обезбеђујете пут, па да ли је то обезбеђење пута било у оквиру неке шире акције или само овако зато што је почео рат?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, само што је почео рат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте кажете нисте видели, па сад то није било, мислим да и Вама и нама свима овде није било јасно јел није за тих 15 дана, 10 дана, 7 дана, није ниједан ауто прошао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш тако је рекао да он није видео, није видео.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи да то кад сте Ваших два сата дежурали, значи за 10, 15 дана или 7 дана, не знам ето сад је мени та прича нелогична, да ли је могуће да ниједан ауто и нешто ништа не прође?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Могуће је. За моје време док сам ја био, за то време, јер није било само једно стражарско место ту где смо ми били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, то што нама није логично, то је већ наше, они тако говоре, шта да радимо.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ту је било више пар стражарских места, ми смо морали сами себе да обезбеђујемо уједно и пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте. Сачекајте питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад онај багер у Сопини кажете, тамо је био неки багер па сте Ви тај багер узели?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па јел сте се онда Ви са тим багером, јел сте тај багер оставили у Сопини или сте се вртели по свим овим селима и копали са тим истим багером или сте неки други багер нашли?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Имао је још један багер. Да, били су два, онда се био један покварио, па смо онда узели у Сопине други багер.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па тај багер он је спор или?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Спор је да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи да сте ви лака мета били?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јасно ми је све, јесам лака мета био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па је то било опасно?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Опасно је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел вас неко гађао?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И колико сте се Ви с тим багером, колико је то временски било, не знам 10, 15, 20, месец, два месеца, разумете, колико сте се?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: До краја док онда нисмо избегли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И за та два месеца вас никад нико није гађао?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала, немам више питања.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате где је тај Рештански пут у Сувој Реци?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел сте ишли тим путем, тих дана у марту то кад сте се вратили из Ћиноваца?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, ишли смо пре рата.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А не, мислим то кад сте се вратили у Суву Реку, јел сте ишли Рештанским путем?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате да ли је тамо било неких запаљених кућа, да ли знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јели знате да ли је било исељавања Албанаца масовније у то време, у то време почетка бомбардовања па даље?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Било је.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где су ишли?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Према Призрену.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли ко је био начелник ОУП-а Сува Река?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Онда у оно време за време рата?

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да? Ко вам је био Радојко Репановић? Ко је био начелник ОУП-а не знате?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па колико сам ја био упознат чуо сам, нисам видео тог човека, мислим да је из Ораховца.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел дошао неко од полицајаца из Призрена да ради ту у ОУП-у Сува Река, неки Миљковић Милутин?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел сте познавали Јашара Беришу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јесам.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је радила пумпа после његовог убиства?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја мислим да је радила пумпа.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко је радио?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па био је Славољуб, он је био ту, ту сипали су гориво, мислим за наша возила.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Који Славољуб?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Јовановић. Не знам да ли је било двоје њих или троје, не знам, на смену су ваљда радили и обезбеђивали себе и радили су.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А знате ли Тодора Јовановића из ОУП-а Сува Река, криминалистички техничар који је снимао те увиђаје?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Е да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате њега?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да и он је ишао са нама, да.

АДВ.ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите?

НАТАША КАНДИЋ: Јел можете да нам опишете где сте то у Сувој Реци скупљали тела?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: У Сувој Реци смо једну бабу иза аутобуске станице, једна баба је била ту, онда смо овамо у.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, где је била баба, на улици, у кући?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: У кући да.

НАТАША КАНДИЋ: Шта, јел умрла или?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Умрла да матора баба је била ту и овамо у Широко према Призрену насеље, село звало се и ту смо их сахрањивали.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ту смо кажем и сахрањивали.

НАТАША КАНДИЋ: Кога?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па ове које би налазили.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро, али питам кога сте налазили, сад смо рекли једну бабу, па онда кога даље?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да, онда је била и војска.

НАТАША КАНДИЋ: Где сте, у Сувој Реци јел било страдалих војника у Сувој Реци?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Није мислим. Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Покушајте да се сетите осим те бабе чија тела где нека тела још налазите? Јел сте код фудбалског игралишта на пример нашли?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Тамо на Рештанском путу нисте били? А где Тодор Јовановић иде са вама, јел је био ово кад сте нашли тело бабе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам, није он био са нам.

НАТАША КАНДИЋ: Мало пре сте рекли да је Тодор Јовановић био са вама?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: А да, овај крим. техничар, извините. Да он је био са нама.

НАТАША КАНДИЋ: Ајде сада покушајте да се сетите осим тог тела те бабе у Сувој Реци где још су места где ви налазите тела?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Било је, сад ми враћа ми се филм уназад. Био је један човек, ко зна од кад, можда месец дана је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се само према микрофону да би се снимило молим Вас.

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: У једном подруму је био човек можда месец дана цео, труо, отрулео скроз па и њега смо сахранили у Сувој Реци. Онда смо ове друге лешеве налазили по села.

НАТАША КАНДИЋ: Само та два леша сте нашли у Сувој Реци?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не могу да се сетим тачно, можда смо ми и налазили, не можда него може да буде, не могу тачно да се сетим детаља тачно како да се изјасним. И по њивама смо ми налазили лешеве.

НАТАША КАНДИЋ: А по којим њивама?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: По сеоским њивама, поред пута, биле су њиве, плацеви.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте били у Лешане село?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Лешане, да био сам тамо.

НАТАША КАНДИЋ: Јел сте нашли тамо тела?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Било је тела.

НАТАША КАНДИЋ: Колико?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Била је једна крава велика, њу смо затрпали и пар леша, не могу тачно да се сетим извините госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: А у Трњу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Где?

НАТАША КАНДИЋ: У Трње?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Трње? Чуо сам за то село, али не знам да ли сам био тамо, не сећам се, чуо сам за то село.

НАТАША КАНДИЋ: Па колико сте укупно сакупили тела за то време нека процена?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: За време рата све до краја?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам – 50, 60 можда, не знам, нисам ни бројао. Ја их нисам бројао, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А у Сувој Реци само ова два тела?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је само то, друге није спомињао.

НАТАША КАНДИЋ: Ко вам је јављао да се тела налазе, да се налазе у том селу тамо Сопини, на неком другом месту, ко?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па долазио је Спира, њему су јавили, не знам ко је њему јављао.

НАТАША КАНДИЋ: Спира је тај?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да. Не знам ко је њему јављао, обично он дође и каже ајмо момци идемо има тамо лешеве па доносе лешеве ту и сахранимо их и тако у гробље.

НАТАША КАНДИЋ: А кажите нам, рекли сте код истражног судије кад сте се вратили из Топличана да сте ишли улицом и да се на улици причало о томе шта се догодило у Занатском центру и да ли можете мало да се вратите у то време како идете улицом и шта људи су знали шта се догодило па су реаговали или како сте Ви то запазили да се причало по граду, на улицама?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Причали су, не знам како да вам објасним сада.

НАТАША КАНДИЋ: Јел су причали људи као да се нешто страшно догодило или да је? Па шта сте Ви чули на улици?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да вам кажем право мене нити је интересовало, ја сам гледао да моја породица буде безбедна, прво да су они здрави и живи и ја да будем безбедан а то што се десило и како је ко

препричавао стварно не могу да се сетим и људи препричавају на разне начине мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, покушали смо и ја сам му поставила питање, то што је рекао то је.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема више питања? Браниоци изволите?

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Да ли су сви лешеви које сте Ви сакупљали евидентирани и да ли сте Ви видели да је неко водио записнике, неке белешке итд?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Водио је Бобан Вуксановић и сад да ли је Бобан Вуксановић водио те записнике или је овај крим. техничар, не знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: У ситуацијама у којима сте Ви поступали да ли је увек поступано са законом и да ли је све евидентирано када сте Ви били ту?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја слабо познајем закон да Вам кажем право. Откуд ја знам ко је како требао да се понаша, да се сахрани на пример и шта ја знам.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: А да ли су писали то што су нашли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели то уопште да је неко писао то што је пронашао? Да ли сте видели осим оног што сте објаснили за крим. техничара?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Ја не знам како би се господин адвокат, шта је судија, бранилац, како би се он понашао на мојој ситуацији, што је малопре рекао господин да вас нико није гађао. Ја сам за то време пет минута је мени требало на пример, отприлике десет минута да откопам раку, затрпам и да бегам. Нисам ја гледао шта ће ко да ради и шта ће ко да прича.

АДВ. ВЛАДИЦА ВАСИЉКОВИЋ: Извините молим Вас само да појаснимо. Не кажемо ми то да сте Ви били, а да ли је неко био са неком књигом, свеском итд? да ли сте то видели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели да ли је неко том приликом био са неком свеском, књигом пита Вас адвокат? Да ли сте видели, само кажите да или не, јел сте видели или нисте?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па не знам, не могу да се сетим, не могу да кажем ни да ни не, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања? Нема? Оптужени? Изволите господине Репановићу? Јел знате ко је ово?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добар дан. Како си? Имао бих питање за сведока. Малопре је споменуо кад се вратио са терена, колико сам га ја

разумео, да је сишао у близини своје куће, значи из возила и да је после тога отишао у хотел «Балкан» на ручак и након тога отишао на положај робне куће, јел то тако?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да. Нисте баш поред моје куће него.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, добро, углавном у близини твоје куће. Јел то значи да ти тог дана ниси отишао у полицијску станицу?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Мислим да нисам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Па откуд знаш да је постојала полицијска станица да није била измештена? Знаш или не знаш?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Касније се после изместила станица ваљда.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А јел знаш кад се изместила полицијска станица?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не знам.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро, значи не знаш кад се изместила полицијска станица. Споменуо си колоне да си видео. Где си био ти тада кад си видео те колоне избеглица? Да ли си био на положају у Топличане или си био у Сувој Реци?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Био сам у Сувој Реци у робној кући.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Значи, то се десило после твог доласка?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да. Колоне су долазиле, били су и аутобуси.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: А одакле су долазите те колоне?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па из правца Урошевац ваљда, Липљан, Штимље, та села одозго.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Добро. Ништа друго немам да те питам. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли су се исељавала лица из Суве Реке?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Исељавала се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу? Када су почели да се исељавају?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Па не могу да кажем баш тачно, не знам да кажем баш тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви видели да они одлазе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте знали некога од њих? Јел сте Ви видели који су то људи? Да ли сте неког препознали од њих да одлази? Да ли сте пришли неком да питате због чега одлазе?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нисам прилазио никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто су одлазили да ли сте чули?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Они кажу због бомбардовања, због НАТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако су вам рекли?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Нису мени рекли него?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причало се?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко питање? Нема више питања? Да ли имате још нешто да изјавите? Немате ништа више?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Немојте да ме схватите погрешно, времена су велика прошла, ја сам био онда у то време много сам био угрожен у тој ситуацији. Ја не могу да упамтим сваки детаљ због исказа који сам раније давао. Не могу сваке речи да се сетим шта је било, како је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Шабани Рамадана?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Не, можда овако, на имену не али да га видим познавао бих га, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви долазите из Смедерева јел тако? Повратна карта, тражите трошкове у висини повратне карте аутобуске?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ КАЗИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Сведок тражи трошкове.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ИСПЛАТИТИ сведоку 800,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам лепо господине Казићу, можете ићи. Изволите?

АДВ.МИЛАН БИРМАН: (бранилац окр. Зорана Петковића) – Имам предлог да се саслушају као сведоци Југослав Јовановић. Из данашњег казивања сведока сазнајемо да он има сазнања о догађају управо о коме се спроводи ово суђење, као и Андрејевић Миодраг. То је ово лице које је радило с њим у канцеларији и које је било присутно том приликом. Ја немам могућност, немам ни сада адресе, немам ни могућности да то

прибавим пошто се ради о расељеним лицима, па Вас молим да, имамо податак да су Андрејевић Миодраг сигурно радио у Војном одсеку, а овај Југослав Јовановић за њега не знамо, али ако суд може то да прибави податке и адресе и да се саслушају као сведоци на околност данашњег казивања сведока и провере одбране мог окр. Зорана Петковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Изволите? Оптужени Репановић?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Ја се извињавам, нисам хтео да прекидам претходно ово. Ово је као једна примедба или мој коментар. Ову скицу што се служимо њоме, ту скицу сам ја, у ствари мој бранилац сачинио уз моју помоћ. Та скица је рађена, значи по мом сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Првобитна ова основна са којом смо кренули?

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Тачно, по њој што највише радимо. Хоћу да кажем само да та скица, значи није рађена апсолутно у размери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је јасно.

ОПТ.РАДОЈКО РЕПАНОВИЋ: Нити је рађена. Хтео сам да кажем малопре због тужиоца упоређује објекте, ти објекти можда нису ни правилно постављени тако да ето то је моја примедба била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно нам је то господине Репановићу, јасно је. Добро. Хвала лепо.

Констатује се да су пуномоћници оштећених предали 18 фотографија и то:

- фотографију цркве и звоника,
- фотографију куће ОЕБС-а,
- фотографију унутрашњости кафића у Занатском центру,
- фотографију унутрашњости кафића у Занатском центру снимљену јуна '99. године,
- кућу ОЕБС-а од позади,
- фотографију простора иза куће ОЕБС-а где су убијени мушкарци,
- фотографију спаљене куће ОЕБС-а од позади,
- фотографију простора иза куће ОЕБС-а,
- фотографију простора испред кафића у којем се убиство догодило,
- фотографију куће ОЕБС од позади и
- фотографију Занатског центра, где се види општина.

Ви ћете имати прилике да погледате ове фотографије.

За данас би толико. Изволите? Оптужени Чукарић?

ОПТ.СЛАЂАН ЧУКАРИЋ: Нисам хтео да ометам процес, чак сачекао сам крај. Госпођо председавајућа, ја имам један озбиљан проблем, већ 15 дана имам јаке болове зуба, пријавио сам се уредно командиру и сестри. Већ 15 дана ме нико није позивао код зубара тако да стварно непријатно ми је, ево верујте ми слушам, имам болове страшне и ако је је могуће некако на неки начин да се то реши јер не знам, ја претходну ноћ нисам спавао због зуба. Ја се извињавам али ако настави ова зубобоља ја верујем да нећу моћи да пратим. Искрено приспавало ми се тако да ако је могуће на неки начин да ми изађете у сусрет јер ипак је 15 дана нико ме не зове код зубара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо сигурно ћемо контактирати.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида, а наставља сутра 07.06.2007. године, са почетком у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА